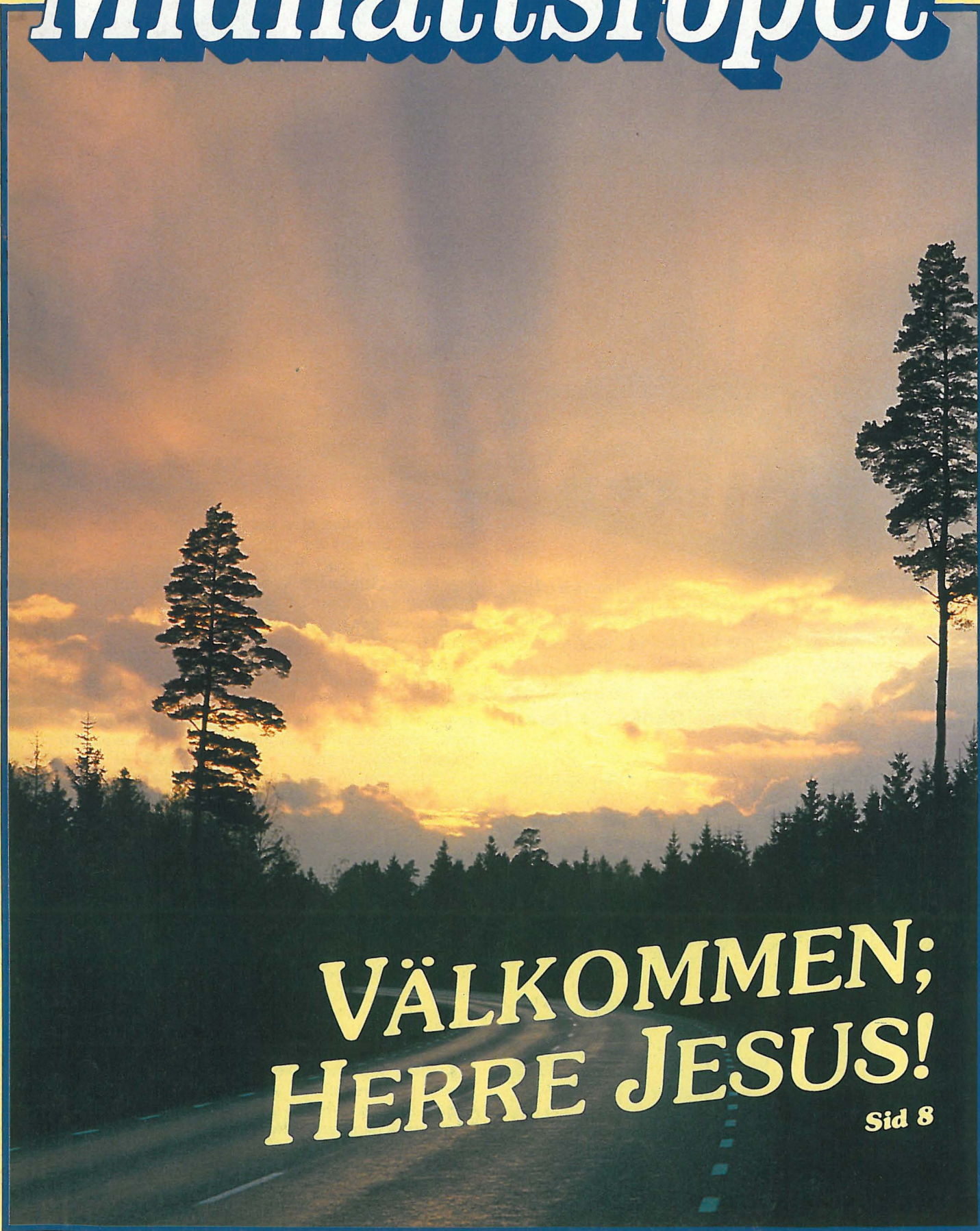

Tidstecken: **EKUMENIKEN**
Sid 10

Tidstecken: **NEW AGE**
Sid 14

Midnattsröpet

**VÄLKOMMEN;
HERRE JESUS!**

Sid 8

Färdiga för start
mot England!

BÖNESVAR — Bättre

Pilgrimsskolan växer och utvecklas. På den gamla folkskolan i Bällsta, sedermera gymnasium och nu evangelisationscenter för Maranatafolket, pågår skolning för alla åldrar. Skola för Livet!

Skolstart igen! Pilgrimsskolans elever, föräldrar och lärare har pusslat samman behov och resurser för att barnen och ungdomarna ska få en så mångsidig undervis-

ning och fostran som möjligt.

Målsättningen är hög. Namnet *Pilgrimsskolan* låter ana något mer än att forma dugliga produktionsfak-

torer för samhället. Man vill att tingen bortom det materiella som så snart förgår, ska få sin rätta plats. Vi är pilgrimer på genomresa. Må barnen bli *gudsmänniskor*, som lär sig prioritera de värden som inte förgår. Och som under vandringen här är »väl skickade till allt gott verk». Måtte de bli själavinnare, missionärer och evangelister allesammans!

Vi samlades för att lägga upp höstens terminsstart. På Bällstalund har den gamla, infällda skylten *FOLKSKOLA* uppenbarats när vi plockade bort den inaktuella plåten med texten »S:t Eriks gymnasium». Och i bredd med intensivt ombyggnadsarbete, placering av paviljonger, reparation av puts och tak, möten, radioprogram och inspelningar, skulle vi hitta formen för skola bland barnen.

Karin, initiativrik fembarnsmor, vars äldste son Sebastian som nu börjat första klass, tog initiativ till förskola och dagis — mycket angeläget. Med inspiration och frimodighet ställde hon iordning den lokal som stod till förfogande, och inbjöd,

både muntligt och med uppförande små brev på annonstavlan vid matsalen, var och en att undersöka sina gömmor; om möjligtvis leksaker, kuddar och små lämpliga möbler fanns disponibla för ändamålet. Och nu har Pilgrimsskolan sitt dagis!

— Vi börjar efterhand i den takt vi klarar av det! sa Karin, som själv svarar för programmet tre dagar i veckan. Vi får hjälpas åt!

Hjälpas åt är verkligen hemligheten med Pilgrimsskolans utveckling. Så har det lösts för övriga klasser som efterhand hittat formen för att på bästa sätt tillgodogöra sig nödvändiga kunskaper och samtidigt ha utrymme för studiebesök, specialundervisning, m m.

De äldre eleverna var det svårare hitta lösning för. Alla hade en känsla av att även den konventionella formen av den nioåriga grundskolans yttre ram som vi hittills följt, måste brytas. Ungdomar i brytningsåren behöver något mera än skolbänken och lokalt pryande. Så öppnades en fantastisk möjlighet. Vi låter Gertrud, själv mor till två högstadiungdomar, berätta:

— Vi stod utan huvudlära-

re, och bad till Gud om hjälp och ledning. Själv hade jag tänkt mig att vi skulle få tag i en lärare, och så kunna få en »nödlösning» för ungdomarna. Men så kom bönesvaret. Och det var mycket bättre än någon av de lösningar vi kunnat hitta på! Vi blev erbjudna att få sända en grupp ungdomar till en storfamiljsgemenskap i England som vi har kontakt med. Så får de också vara med och se hur man arbetar där.

Jesus People har ett helt

litet samhälle, med jordbruk, bilverkstad, hälsokostlager och -affärer och byggfirma. Där har ungdomarna möjlighet lära sig många värdefulla ting, förutom att de per korrespondens kommer att läsa några huvudämnen.

Det är ett sådant privilegium för oss att få sända barnen på studieresa. De får lära språk och även lära kän-

na andra människor och förhållanden.

Jesus People sätter evangelisation i främsta rummet. Nästa helg ska man ha en »bönemarsch» genom London. Sjunga, dela traktater och inbjuda till frälsning och möten. Ja, det blev verkligen ett bättre bönesvar än vi kunnat tänka oss!

Så berättade en tacksam mor, som har döttrarna Elisabet, 15 och Mirjam, 14 år med i gruppen, som består av sex ungdomar. Tack gode Gud för Pilgrimsskolan!

e än våra lösningar!

Text:
STINA FRIDOLFFSSON

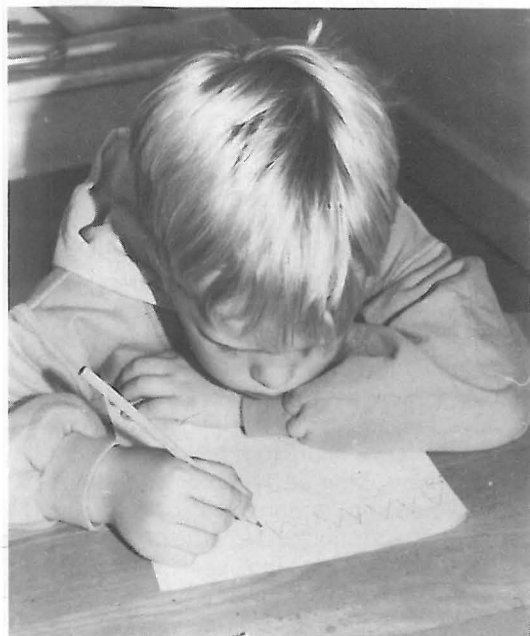
Foto:
PER ARNE IMSEN
IRENE DAHLBERG

Varje morgon samlas man till bibelläsning och bön innan skol- och arbetsdagen börjar.

Benjamin och Simon tycker det är kul på dagis.

Sebastian börjar nu med alfabetets första bokstav...

—Gode Gud, välsigna fikaten, Amen! Ulla-Britt, Solfrid och Karin bjuder sina små på saft och bullar.

KYRKOEKUMENIK

— idag och imorgon

Text:
ARNE
IMSEN

Ekumeniken presenterar i omväxlande primitiva eller kultiverade former trolöshetens universella skökoevangelium, om *erbjuden* nåd genom sakrament. Men den tolererar absolut inte väckelse i klassisk exklusiv mening, med omvändelsekrav och *mottagen* nåd. En vilseledande vägvisare till lösning av mänsklighetens ödesfrågor.

Den religiösa glasyr, som den ekumeniska rörelsens variationsrika, men ytliga utbud åstadkommer, krossas fullständigt av väckelsekristendomens profetiska basunstötar om Jesu andra tillkommeelse och församlingens borttryckande.

Det är tid nu mer än någonsin tidigare, att evangeliskt ge ord och form åt de utomordentligt sensationella och aktuella varningsrop som förtätar atmosfären omkring oss. För den kristna församlingen och dess förkunnare borde allt annat få underordna sig denna realitet.

»PINGSTVÄNNERNA BEHÖVS på det kristna riksmötet i Örebro. Men pingstvännerna behöver också vara med för sin egen skull. Det är alltid nyttigt att möta och vara tillsammans med andra kristna.»

Det är pingstpastorn och föreståndaren för Elimkyrkan i Örebro, tillika ordförande i det ekumeniska riksmötets lokalkommitté, och därmed också ledamot i rikskommittén, som appellerar till hela pingstfolket i rikstidningen Dagens spalter. Han är besviken över pingströrelsens dåliga intresse för Ö-89. Med sina 90 personer är »Sveriges största frikyrka vid sidan av katolska kyrkan», sämst representerad av de etablerade kristna rörelserna och samfunden. Pingstpastorns teori är att »pingstvännerna tycks vara rädda för att låta sig påverkas av andra kristna».

I en intervju i Radio Maranata förklarar han emellertid lika bestämt att *han*

egentligen inte har någon tro på den organiserade ekumeniken.

Utan minsta tveksamhet slår han dessutom fast, att han under många år stod pastor Lewi Pethrus mycket nära och delar helt den uppfattning om ekumeniken, som *han* tillkännagav i tal och skrift.

Det är i och för sig ingen överraskande deklaration av en lojal pingstprikant med mångårig församlingstjänst. Men uttalandet blir ju häpnadsväckande och sensationellt, då det som här emanerar från den man, som av samtliga kyrkor i sin hemstad delegerats mandatet att vara ordförande för det ekumeniska riksevenemangets lokala organisationsapparat.

Med bibehållen respekt för sin person, sitt teologiska arv och sin kristna tradition, är det idag uppenbarligen fullt möjligt att fungera i dessa helt motstridiga roller. Dubbelkommandot stör vare sig uppdragsgivarna eller delegaten. Det är trots allt fortfarande uppseendeväckande, åtminstone för en utomstående iakttagare utan ekumenisk gränsning.

PASTOR LEWI PETHRUS anförtrorde kollegor att han aldrig rekommenderat eller verkat för ekumenik och allianser. Att han efter G-72 gav uttryck för uppfattningen att »dörren till en karismatisk gemenskap öppnats», skall nog inte tolkas så, som han menade en ny öppning för ekumenisk synkretism.

På ett mycket tidigt stadium av sin predikantgärning förklarade han ekumeniken krig, och hans angrepp på ekumeniken återkom ofta.

Kategoriskt hävdade han att **ekumeniken**:

- med sin rationalism är ett gift för bibeltron,
- banar väg för katolicismen,
- är prålig, tassande och smickrande för överklass och makthavare,
- eliminerar förutsättningarna för sann nytestamentlig enhet,

• är väckelsekristendomens försåtliga och farligaste fiende,

• är skökoväsendet med »stora antikristliga strömningar, som går fram med slughet och våldsamhet»,

• är en nedgångsrörelse i utförsbacke,

• är de förvärldsligade kyrkornas maktsamlade organisationsraseri,

• hindrar sann biblisk väckelse,

• står för kampanjhysteri och konstlade punktaktioner med utombiblisk medlemsrekrytering,

• hindrar mission och evangelisation över hela världen,

• utplånar andliga gränser.

Listan kunde göras mycket längre. Pastor Lewi Pethrus manade till kompromisslös kamp mot det den ekumeniska rörelsen stod för och gjorde.

SKRYMTERI, RATIONALISM samt materialism och maktmedveten världslighet är surdeg Herren Jesus Kristus varnade för. Den genomsyrar och fördärvar hela degen; sann enhet i den kristna församlingen.

Ekumeniken och dess surdeg har sina förebilder i Jesu liknelser. Det är en aktiv kvinna som slugt påbörjar jäsnings- och försumningsprocessen. Det är en allegorisk framställning av ekumeniken och dess fördärvbringande verk.

Det är förbryllande och gåtfullt att en pingstprikant och erfaren församlingsföreståndare på en och samma gång så reservationslöst kan bekänna sig till markant antiekumeniska teser och samtidigt åta sig förtroendeuppdrag, för att applicera samma avskyvärda ekumenik på ett allkristet riksmöte. Men så fungerar egentligen ekumeniken, ty den har kameleontens förmåga att ändra färg efter omgivning och sinnesstämning, samt rikta ögonen åt olika håll då det passar.

Ekumeniken har en fullslipad förmåga att göra kluvenhet och dubbla budskap till något värdefullt och föredöm-

ligt.

Eventuellt oförenliga motsatser hålls mästertligt ihop med enhetssynteser, som formulerar bort alla lojalitetskonflikter teologin kan åstadkomma. *Sönderfall* blir enhet, med lösen- och honnörssord såsom exempelvis mångfald, variationsrikedom, samförstånd, samhällsansvar och osjälvisk tjänst för fred, bättre miljö och solidaritet med de svaga, fattiga och förtryckta.

Alla skäl för reservationer mot eku-
menikens förnämna program, aldrig så väl grundade med ädla motiv, trolas bort i en glödande retorik, som förtiger eller retoucherar den kristna människosynen. Utan tro på och omvändelse till Herren Jesus Kristus, är människan en fördömd och förlorad syndare i en världsordning som går mot sin upplösning.

Det kan aldrig bli fred eller några bestående globala förbättringar på en jord där hela världen är i djävulens våld och behärskas av synden. Ekumenikens idealism och humanism, åskådliggör människans dilemma, men kan aldrig bli ett fullgott evangeliskt frälsningserbjudande.

EKUMENIKEN ÄR SJÄLVGOD och människocentrerad. Den förklarar upproriskt det vara orent, som Gud har kungjort såsom rent, och rent, det som Gud har kungjort vara orent.

Ekumeniken presenterar i omväxlande primitiva eller kultiverade former trolöshetens universella skökoevangelium, om *erbjuden* nåd genom sakrament. Med katolsk och protestantisk spiritualism och sensualism, bländas och förtrollas folken. Men den tolererar absolut inte väckelse i klassisk exklusiv mening med omvändelsekrav och *mottagen* nåd, utan hyser fastmer ett djupt förakt för den förment svavelosande förkunnelse, som bestormar evolutionistiska och sakramentalistiska irrläror. Den är en vilseledande vägvisare till lösning av mänsklighetens ödesfrågor.

Istället för trons frälsande budskap på Kanaans eget tungomål, tillgriper kyrkorna i otro den mänskliga förbrödningens esperanto, och inbillar sig och andra att de med sina välmenade insatser har lyckats övervinna språkförbistringens våndor.

Den religiösa glasyr, som den ekumeniska rörelsens variationsrika, men ytliga utbud åstadkommer, krossas fullständigt av väckelsekristendomens profetiska basunstötar om Jesu andra tillkommelse och församlingens bortryckande.

Med den kunskap och erfarenhet väckelsekristendomen numera har tillgång till genom tidstecken och an-

forts sid 32

TESER PÅ STORKYRKANS DÖRR

31 oktober 1517 spikade Martin Luther upp 95 tesar om avlat och syndaförlåtelse på slotts-
kyrkodörren i Wittenberg. 1989 års kyrkomöte i Sverige inleddes den 15 augusti med att en kvinnlig reformationsgrupp spikade upp sina tesar på dörren till Storkyrkan i Stockholm. "Gruppen kräver att nyöversättningen av Bibeln förses med ett förord som påpekar att Bibeln genomsyras av en diskriminerande kvin-
nosyn. Vidare rekommenderar gruppen att en ny bok med andliga texter skrivs, en "Skapelsens stora bok". Den ska författas av både män och kvinnor.

Bibeln är ingen riktigt modern bok. Gamla testamentet saknar därmed en modern syn på jämställdhet mellan könen. Guds bilden beskrivs med maskulina förtecken, eftersom tex-

terna är en produkt av ett patriarkaliskt samhälle.

Reformationsgruppen vill nu ha en ny, jämställd Bibel, "Skapelsens stora bok". Men här möter en svårighet. Om Bibeln måste skrivas om, kan den existerande Bibeln inte vara ett exakt uttryck för Guds vilja, utan den är en produkt av sin numera föråldrade tid. Problemet är att samma villkor då måste gälla också för en ny modern Bibel: Också den blir tidsmässigt och geografiskt provinsiell, utan att kunna göra anspråk på allmängiltighet. Och hur ska man då kunna veta vilken av dessa två Bibelversioner som uttrycker Guds egentliga önskan?"

Ja, så funderade Nils-Eric Sandberg i Dagens Nyheter, den 7.8.89. Det är nog så. När alla strömningar, modenycker och mer eller mindre perversa idéer spelat ut sin roll i historien, står bibelordet kvar: "Himmel och jord ska förgås, men mina ord ska aldrig förgås".

MERA BISTÅND – MINDRE OFFER

Under en tredagarskonferens i Götavro, där Helgelseförbundet och fribaptisterna var samlade, talade bl a ekonomichefen i Svenska Kyrkans Mission, Rolf Berglund. Han informerade att svenska missionen har stort förtroende hos politiker-
na, och att dessa gärna kanalisera mera medel via missionsarbetet.

"I dag förmedlas mer än en halv miljard kronor varje år via missionerna till bistånd och utvecklingsstöd. Samtidigt minskar delen offrade medel från våra församlingsmedlemmar. Detta är allvarligt, och därför har svenska missionsrådet försökt uppmärksamma detta hos de samfunden och missionerna.

SIDA:s ledning uttryckte i klartext läget för Berglund vid ett av sina besök hos detta biståndsorgan:

—Ni håller på ett kramas ihjäl av politikererna!

Berglund menade att vi får inte bara bli ett biståndsorgan.

—Vi måste få behålla vår kristna profil. Vi är sända att vara salt och ljus. Om inte detta sker förlorar vi helheten. Vi lever i världen men inte av

världen.

Berglund var förvånad över att han bl a funnit en mission i Sverige som inte har något krav på kristen tro hos dem som sänds ut som biståndsarbetare.

—Tredje världen ser att vi sekulariserats. Biståndsarbetaren borrar brunnar, men glömmer ofta människan runt brunnen. Mission är inte bara överföring av kunskap. Vi måste också peka på frälsningen i Kristus.

Berglund betonade det unika uppdrag som varje kristen har – att vara ett Herrens vittne och föredöme i ord och handling. Grips vi av Jesus fortsätter hans kamp genom oss mot synden och för absolut rättvisa och alla människors lika värde.

—Jesus är modellen och bibeln vårt rättesnöre, men för dem som inte känner bibeln blir budbäraren bibeln. Ord och handling måste vara ett, betonade ekonomichefen som från den 1 september är anställd i Svenska Missionsrådet.

Saxat ur Dagen av en något förvånad MR-red, som i sitt stilla sinne undrar om inte tidningen Dagen har spelat en mycket aktiv roll i den utveckling nye ekonomichefen i Svenska kyrkan varnar för.

LAGEN OM FÖRBUD MOT AGA 10 ÅR

Den första juli var det tio år sedan lagen om förbud mot aga togs i Sverige. Detta kommenterades i en ganska självgod artikel i DN den 7.7.89 "Lagen var unik och världen verkade hänskratta. 'De oskyldiga blåögdas puritanska styre', löd en rubrik i The Times."

I artikeln utvecklar man hur Sverige fick vara föredöme och modell för andra länder: Finland 1984, Danmark 1986, Norge 1987 och det-

ta är Österrike. Att man har stora disciplinproblem i skolorna kommenterades inte. Och att det är skriande lärarbrist, eftersom många lärare hellre tar städjobb än åter en termin konfronteras med fräcka ungdomar som växt upp i hem där inte ens föräldrarna vågar korrigera dem.

I dagarna har en rektor anmält en elev som knuffade sin lärare genom en glasdörr. Kan inte möjligtvis disciplinsvårigheterna ha att göra med slapp uppfostran? Ska detta vara progressivitet?

Midnattsropet

Omslagsbild: PER ARNE IMSEN

Box 20134, 161 20 Bromma,
Tel 08-733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: 60:- per år.
Till Finland, Norge och Danmark är priset det-
samma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1989

ANDENS ENHET genom

Vi ser tillbaka på en sommar som bjöd på många varma, soliga dagar. Sommar innebär tillfällen att samlas för att prisa och upphöja Jesus Kristus och ta del av Guds Ords undervisning, vilket ju är mycket viktigt i den sena och händelserika tid som vi lever i.

Just denna sommar har ju den svenska kristenheten tagit ett stort steg framåt när det gäller ekumeniken. Närmare katolska kyrkan och påven. Detta var också en av de saker som penetrerades när maranatafolket samlades till konferens i Latorp under mottot *Andens enhet genom fridens band*.

Veckan innehöll bland annat undervisning i fråga

om ekumeniken och vad bibeln har att lära oss om det. I flera möten informerades om utvecklingen i kristenheten, och katolska kyrkans alltmer dominerande roll.

Barnen är ju ett stort kapital som vi fått nåden att ansvara för, och en dag under konferensen hade vi glädjen att få lyssna till de norska vännernas erfarenheter av Pilgrimsskolan. Det var imponerande och uppfordrande att höra dem berätta om sitt arbete som varit till gagn för både dem själva och deras grannar, liksom också för elever och lärare i den statliga skolan. De får vara ett vittnesbörd om Guds nåd och kär-

fridens band

lek, mitt i sitt vardagliga arbete.

Konferensdeltagarna hade glädjen att möta vänner från flera länder, och särskilt välkomna var *Noomi* med sina barn från Tunisien, liksom *Isafa*, *Belkys* och *Jonathan Rodriguez* från Dominikanska Republiken. Det deltog med både tal och sång, till stor betydelse.

Det helt övergripande budskapet denna sommarvecka, var det som maranatafolket står för: **JESUS KOMMER SNART!** Det upplevde vi alla, både de som varit med sedan länge, och de som var med för första gången. *Amen, du vår Herre, kom!*

Text: ELISABETH LINDROOS
Foto: KJELL HELLSTRÖM
IRENE DAHLBERG

1. Församlingssången tonade mäktigt under mottot: *Andens enhet genom fridens band.*
2. *Jisreel Rodriguez* trivdes på konferensen!
3. Ett oförglömligt torgmöte, där man på ort och ställe fick bedja med en man som sökte Jesus till frälsning.
4. *Arne lmsen*, väckande, informerande och inspirerande.
5. *Amos Dahlberg* är favoriten bland sina barnbarn!
6. *Dophögtid* ute i det vackra sommarvädret. Här döps *Torsten Gustafsson* av *Folke Jacobsson*.
7. Många barn, som alltid, på maranatafolkets konferenser.
8. Man bar fram de små barnen för att de skulle få församlingens förbön och välsignelse. De presenterades av *Gunno Andersson*.
9. Våra dominikanska gäster *Isaías* och *Belkys Rodriguez* talade och sjöng i konferensen.
10. En grupp veteraner har funnit varandra i det gröna.
11. Enkel husmanskost, lagad och serverad med hjärtat, smakade bra! Här serverad av *Anna-Katrin*, *May-Grethe* och *Evelina*.
12. Pilgrimsfolket från *Brandbu* i Norge vinkas iväg med vemod efter konferensen. Vi möts igen...

VÄLKOMMEN,

Foto: PER ARNE IMSEN

Här är hemligheten till varför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre. Han är den ende som förblir då alla andra har störtats från sina troner. Han är konungars Konung och herrarnas Herre.

Nu väntar han på att utföra historiens största och förunderligaste evakuerings som ligger strax framför. Det är därför vi förväntansfullt jublar.

Var jag än läser i bibeln, står det klart för mig att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Hade jag inte detta hopp, skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig. Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten — och det är detta som bär! JESUS KOMMER! Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Det är uttryck för ett inneboende överflödsliv. Intensivt, spännande, dramatiskt. Snart ska hoppet bli en verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglad och förvandlat oss till att i världens ögon vara dårar. Främlingar.

JESUS KOMMER. Det finns definitivt ingen möjlighet att vara likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespottelse. Om det bara är en programpunkt i det religiösa programmet som man påminner varandra om för ordningens eller traditionens skull; då är det naturligtvis ointressant, och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck.

Men detta är ett sanningens ord, som

bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER. Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och det hårda krossas, inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling. Tror du det?

Det är en profetisk sanning som vill borra sig in i vårt samvete på ett sådant sätt att vi kan inta rätta attityder. Kan vi lyfta blicken mot höjden, och med frimodighet säga: Herre, kom! Välkommen! Det finns ingenting emellan dig och mig. Kommer du nu, så följer jag med dig hem till härligheten. Jag är beredd.

"När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: 'I galileiske män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen.'" (Apg. 1:9-11)

Det var himmelska budbärare som anförtroddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den san-

HERRE JESUS!

ning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder; varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat och välanpassat och mycket komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förböner fram missionsfälten? Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni? Det finns väl annat man kan ägna sig åt? Andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av fanatisk, svärmisk och sekteristisk genom livet, när man kan ha det så bra och bekvämt? Bli erkänd, uppburen, bekransad, applåderad för sina insatser. Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp ifrån eder till himmelen — denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus' Jesus, Johannes' Jesus — denne Jesus; som I haven sett fara upp till himmelen — *han skall komma igen!* Tror du det? Rör det dig? Känner du att tårarna gärna vill tränga fram, och du i ödmjuk förkrosselse vill gråta av glädje?

Denne Jesus, som fadern tog upp för din och min skull, han skall komma igen. "På samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." Här har vi hemligheten. Det är därför vi kämpar. Vi har krönt herren Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Han skall komma igen. Under den heliga historiens gång har människor försökt åstadkomma någon förblivande förändring. Alla deras ansträngningar har slutat i katastrof, kaos och sammanbrott. Så går det också för oss. Det vi trodde skulle bli ett paradiset i tiden, har inte blivit något annat än helvetets väntrum. Vi trodde att vi skulle lyckas åstadkomma underverk, och demonstrera för hela världen att det finns jämlikhet, frihet och broderskap. Man gick ut med entusiasm för att bygga den nya världen. Buren av idéer, folksuveränitetstanke och humanism för att åstadkomma underverk. Vad blev resultatet? Vi vet det så innerligt väl.

Den ende som kommer att kunna lösa mänsklighetens problem sist och slutligen, finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp, och som vi kanske frestas fästa våra förväntningar till.

Han som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata. Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen. Kärlekens kors. Det kors som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kulspruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatorer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här, så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurste på jorden. Men min frälsare och Herre är inte statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya Jerusalem, och hans ärkefiende satan, som försökt att detronisera honom under historiens lopp, har kommit på skam. Snart kommer djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften rensas, och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom, ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit. Och så dog han syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Han gick ut ur dödsriket, och intog platsen i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, märkligaste och förunderligaste evakuering som ligger strax framför.

"Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen..." Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter. Det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer; vad världen har att erbjuda av maktmedel och resurser, fastän frestelsen kan vara svår understundom, då världen har kommit underfund med att just i församlingen finns det fonder som kan utnyttjas i sam-

hällsarbetet för att bygga upp det anti-kristliga riket. Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta, men de finns där, bara nådens sol börjar lysa, och det blir andligt töväder, så smälter dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter fram, och det visar sig att Guds Rike har liv och skapande, förnyande kraft.

Närhet till världen är möjlig då temperaturen sänks och man kommer ned till fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp, och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Den värme, ligger förborgad i proklamationen: "Denne Jesus som ni sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp".

Evangelium är ingen fredstraktat. Det är en krigsförklaring. Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: "Stå honom emot fasta i tron." Satan har inte blivit kristen, och blir det aldrig. Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre. I bibeln står tydligt att vänskap med världen är fiendskap med Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen. Dessa fientligheter blir definitivt inte mindre genom ekumenik. Ekumeniken är den största faran som möter väckelsekristet folk i tiden. Det verkar som om ekumeniken skulle lyckas urvattna det kristna budskapet ända dithän att det förlorar sin salta. Istället för salt så får vi socker. Man förvandlar livets bröd till marzipantårta, och livets vatten till lemonad. Vad vi behöver vara med om är inte smaksensationer som serveras i världen för att försöka bjuda människorna maximalt nöje till minsta möjliga pris och uppfoffring.

Det heter att när saltet förlorat sin salta, då duger det till ingenting annat än att kastas ut och trampas ner av hedningarna. Där finns de två alternativen för den kristna församlingen. Antingen trampas ned av världen, eller förtrampa fiendens härsmakt. Vi får välja. Och går vi i allians med den värld som svurit vår konung död, då får vi också ta konsekvenserna av detta.

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus martyrskap, Petrus martyrskap, Paulus fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder, familjer. Förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med do-

forts sid 24

NEW AGE

Del II

I föregående nr av MR började JAN EGIL HAFSAHL sin artikel om New Age-rörelsen. Han inledde där med den romerska religionen vid vår tideräknings början, och fortsatte med en mycket intressant historisk översikt fram till vår tid.

Här, i den andra och sista delen, fortsätter han att beskriva de olika grenarna och schatteringarna av New Age som finns parallellt i vår egen tid.

En annan av Alice Baileys lärjungar som på ett särskilt sätt har stått i fokus är den engelska esoterikern *Benjamin Creme*.

Creme har under de senaste 15 åren varit på ständigt resande fot runt världen, med föredrag och kursverksamhet, understödd och sponsrad av ett otal inflytelserika personer och industrier. Creme är daglig ledare för *Tara Community*. Det var den nu medelålders ockultisten Creme och hans Tara-center (som har kontor i flera av världens största städer), som stod bakom den världsomspännande annonskampanjen (med bl a annons i Dagens Nyheter, Stockholm, april -82) med rubriken "Kristus nu här".

Maytreya the Christ kom till jorden i juli -77, kunde Creme berätta, och han är identisk med de kristnas "Kristus", med judarnas "Messias", med buddhisternas "den femte Buddha", med muslimernas "Iman Mahdi" och hinduernas "Krishna". Alla dessa namn är samma individ — och hans närvaro i världen garanterar att det inte blir något tredje världskrig.

I dag ser världen honom icke som Kristus — han är en ordinär man — men tiden

skall komma då denne "Kristus" skall uppenbaras i sin rätta gestalt, som jordens frälsare. Det är under en ihärdig åkallan genom New Age-bönen — detta kraftens mantra, som detta kommer att ske, säger Creme.

Budskapet har Creme, enligt honom själv, mottagit telepatiskt från den andliga världen. Hans böcker *Reappearance of the Christ and the Masters of Wisdom* (Kristi återkomst och Visdomens mästare) och *Messages from Maitreya the "Christ"* (Budskap från Maitreya Kristus) var klassiker före New Age-rörelsens tid.

Detsamma kan man också tryggt säga om *Marilyn Fergusons* bok, "The Aquarian Conspiracy" (Vattumannens sammansvärjning). »Fröet till den verkliga enheten och sammansmältningen är nu planterat på olika ställen över hela världen», förkunnar Ferguson, »...och den ska till slut omsluta alla de gamla landmärkena och förändra landskapet för evigt.»

Psykoteknik

Marilyn Ferguson är också medutgivare av tidskriften »Brain/Mind Bulletin».

Intresset för den s k

»hjärnvetenskapen» är enorm inom vissa grupper: Den vänstra hjärnhalvan är centrum för analys och verbal förmåga, medan den högra är platsen för konstnärliga förmågor och helhetstänkande. Just ordet *helhetstänkande*, *holism* (grekiska; holos = hel), är ett nyckelord till förståelse av fenomenet New Age, då det slår igenom på praktiskt taget alla områden.

Helhetstänkandet öppnar dörren till »en ny medvetenhet» (new consciousness) — den framkomliga vägen är »självförverkligande» genom att komma till insikt om de enorma, rent ut sagt gudomliga, förmågor och möjligheter som bor i människan: »Human Potential». Själva insikten, ljuset, meddelas eller åstadkommes genom olika *psykotekniker*.

Efterfrågan och möjligheterna inom området är praktiskt taget gränslöst — det är bara att välja och vraka. De flesta psykoteknikerna möter vi innanför *meditationsgenren*: TM (Transcendental Meditation), zenmeditation, Guru Maharajjis »tredje öga», HO-meditation, osv.

Flera av meditationsformerna bygger på österländska tekniker, ofta sammanblandat med tekniker hämtade från den katolska världen (benediktinerna, franciscanerna, jesuiterna).

New Age-organisationen EST (Erhard Seminary Training) är en av de många läroanstalterna för olika meditationsformer.

Erbjudandet inom de olika *yogaformerna* står inte heller långt tillbaka för meditationen. (Bhakti-yoga, Hatha-yoga, osv). Detsamma gäller också inom de s k *ledarskapsaktiviteterna*; som målning, musik, drama och dans: Färgterapi är en

-skriften på väggen

teknik, Tai Chi-dans en annan, den »inre musiken» i Shabda-Yoga en tredje, osv.

Jung och Frankl

Tolkning av drömmar är också en New Age-specialitet. Själva tydningstekniken är hämtad från den schweiziske psykologen *Carl Gustav Jungs* verk. Jung (1875-1961) är en av dem som har haft störst inflytande på New Age-rörelsen, och hans idéer och tankar är en stadig stigande stjärna. Det är speciellt Jungs lära om det »kollektivt omedvetna», som har slagit rot i New Age. (»Die Beziehungen zwischen dem Ich und dem Unbewussten»). »De kollektivt omedvetna» är i Jungs värld

en samling psykologiska bilder och krafter som har blivit uppdelade av alla människor genom historien.

Carl Jungs idéer bryter med psykoanalysens far, Freud, på fundamentala punkter. Psykologi och religion är hos Jung starkt förbundna, och gränsen mellan parapsykologin och religionen är fullständigt utradad.

Också grundläggaren av *logoterapi* eller »den Tredje Wiener skolan i psykiatri», *Viktor E Frankl*, är populär inom New Age. Frankl bryter också med Freud, och hans tankar om driften som människans inre drivkraft, i det han riktar ljuset mer mot människans grundläggande

längtan ut ur sig själv.

Frankl har en orubblig tro på *människans andliga resurser*, en värld av oanade möjligheter. Vid sidan av Nietzsches »vilja till makt», fogar sig Frankl efter »viljan till mening» — en mening vi kan finna om vi söker oss in i en »annan dimension».

Erich Fromm studeras också — i hög grad också »den humanistiska psykologins fader» och »transpersonella psykologins farfar», *Abraham Maslow*.

Spännvidden inom New Age är oklanderlig.

Holismen

Holismen, helhetstänkandet, är också tongivande inom området hälsa och medi-

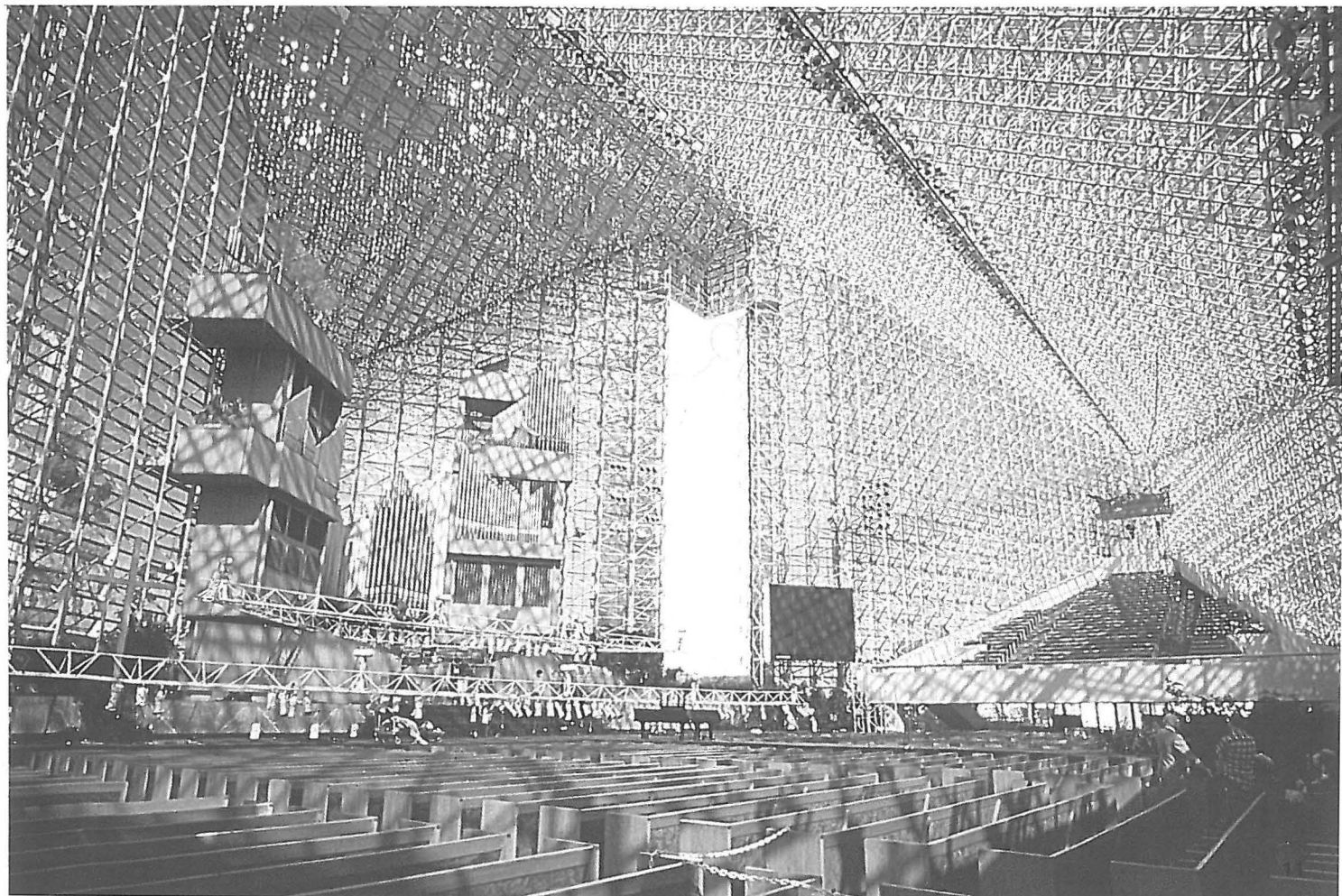
cin. Förutom att många av de ovannämnda psykoteknikerna, enligt New Age, i sig själv är helbräddagörande, synes vissa alternativa behandlingsformer vara mera till gagn än andra.

Den *alternativa medicinen* och *naturmedicinen* har gått till frontalangrepp på den traditionella skolmedicinen, och omfattar områden som homopati, zonterapi, akupunktur, risidiagnos, biofeedback, shiatsu-massage, healing, m fl.

»Prana», »Eckströmmen», »Chi», »Medianer» och »Chakra» är några av de många namn man stöter på i mötet med den alternativa medicinen. Det är ord som

forts sid 30

Interiör från Robert Shillers dyrbara kristallkatedral och framgångstempel i Los Angeles.
Foto: PER ARNE IMSEN

ANDENS ENHET g

Bibelstudium av GUNNO ANDERSSON

Så löd temat för maranatafolkets sommarkonferens. Detta föranledde syrliga kommentarer bland dem som irriterades av maranataaktivisters uttalade protester och flygblad som delats ut vid påvebesök och även vid kristna riksmötet, Ö-89. Detta bibelstudium belyser den i bibeln rekommenderade vägen till sann enhet — den som leder till urkristet församlingsliv.

"Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålamod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnlaggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band; en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse — en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla." (Ef 4:1-6)

Uttrycket "Andens enhet genom fridens band", vilket vi haft som motto under sommarkonferensen, förekommer bara på ett ställe i bibeln uttryckt på detta sätt, men dess innehåll och substans förekommer en hel del i bibeln; detta som betecknar Andens enhet.

I urhistorien, som skildras i de första 11 kapitlen i bibeln, levde människorna mycket nära varandra och talade ett enda språk. När man blev för många, och fruktade att den gemenskap man hade kunde äventyras, byggde man Babels torn. Detta tilltag fick rakt motsatt verkan än den åsyftade. Samtidigt som den deklarerade avsikten att skapa enhet, fanns dolda ambitioner att upphöja sig själv, göra sig lik Gud. Man ville inte räkna med honom, utan såg bara sin egen förmåga. Men Gud steg ned och förbistrade folkets språk. Man tvingades så upphöra bygga på sitt gemensamhetsföretag. Gud splittrade, förbistrade.

Längre fram i historien, tar Gud ut ett folk. Istället för att bearbeta den stora människomassan, hela släktet, kallar han ut en man, för att utifrån honom skapa ett nytt folk. I förbundet med Abraham är det en lång process innan Israel blir ett folk. Gud anstränger sig för att detta folk ska bli ett avskilt folk; hans egendomsfolk.

Gud undervisar människan om hennes verkliga och sanna position — hon är en syndare. När Paulus i Romarbrevet talar

om rättfärdigheten, säger han: "Huru är det alltså? Äro vi då något förmer än de andra? Ingalunda. Redan härförut har jag ju måst anklaga både judar och greker för att allasammans var under synd. Så är ock skrivet: "Ingen rättfärdig finnes, icke en enda." (Rom 3:9-10). Total konkurs! Så är människans situation. Men ingen vill erkänna denna beskrivning av sig själv. Människan har genom alla tider försökt undgå att bli kallad syndare. Man kan inte leva med en sådan anklagelse hur länge som helst. Antingen måste man böja sig, eller göra uppror. Den som bejaktar påståendet att vi är syndare, måste ta konsekvenserna av detta.

Frälsning på Guds villkor

Gud nöjer sig inte med att bara påstå detta, han har en frälsningsplan. Det finns ett Lamm, som är slaktat från världens begynnelse. Gud överger oss inte, fastän en dom går över våra liv: Vi är syndare, odugliga, avskräde, orättfärdiga. Säg detta 1989, under självförverkligandets tider, passar definitivt inte! Men frälsningen är på Guds villkor. Det finns ingen kollektivanslutning. Vi måste förstå att var och en är personligt ansvarig inför Gud för vad han gör, men även för vad han är. De missgärningar vi gör, gör vi ju inte för att vi är uppväxta i dålig miljö, utan för att vi är syndare, i släktskap med den första människan, Adam.

Men nu kommer Gud med frälsningserbjudandet i Jesus Kristus. Gud kommer till oss, genom sitt ord och sin Ande. Guds Ande upplyser mig om att jag är en syndare. Men inte bara om min synd och otillräcklighet, utan också Guds väg fram till det kors som restes i historiens mitt, vid Jesu Kristi försoningsdöd. Vi måste erkänna vår synd och skuld, och be om förlåtelse. Detta kallar bibeln för *omvändelse*, vilket är något som varje individ måste ta ställning till. Gud tränger sig inte på med våld. Han upplyser vårt sinne,

och vi får ta ställning. Vi måste besluta oss för sinnesändring. Omvändelse innebär att man är villig erkänna att man är på fel väg. När jag är villig att göra sinnesändring, då upplyser Gud mitt samvete om den nya vägen, och jag får se Jesus. Inte som en historisk person, men som frälsare och försonare.

Det finns möjlighet uppleva befrielse från synden. Men det underbara är att Gud vill något mer än befria från synd och missgärningar genom Jesu blod. Han ger oss av sin Ande. En ny ande, som innebär att vi är nya skapelser i Kristus Jesus. Nya människor.

Vi bestäms inte i första hand av vårt biologiska ursprung. Frågan är vilken ande som bor i vårt bröst. Vi är födda in i tiden, men också in i världen. Världen är motsatsen till Guds rike. Den är satans rike, dit vi fötts in på grund av personlig försummelse och överträdelser. Ingen människa är neutral. När man uppnått moraliskt medveten ålder, har man gjort sitt val. Och oftast har man fötts in i världen, bort från Gud. Där måste man omvända sig och bli en ny skapelse i Kristus Jesus.

Visst medger många att detta är riktigt, men allt man gör bär vittne om en annan inställning. Människorna uppfostras till att bli kristna. Vi hör på nyheterna att den kristna milisen i Libanon har utkämpat ett slag mot druserna. Men bibeln säger att det inte finns kristna länder. Ännu mindre finns det kristna militärer. Orden har alltså fått felaktig innebörd. Kristendomen har blivit religion, och har inget att skaffa med Guds eget Ord.

Gud har utvalt ett folk

När man samlades till det kristna riksmötet Ö-89, sattes detta verkligen i princip. Man talade om människans förmåga att ta ansvar. Med vägkorset i emblemet ville man visa hur Jesus vägleder vid varje val. Det låter fint. Men den viktigaste dimen-

nom fridens band

sionen saknas. Man vill tillsammans finna utgångspunkter och vägar för "gemensamt handlande i evangelisation, kristen enhet, rättvisa och fred, arbete och miljö". Så har hela synen på människan förändrats — från den historiskt-individualistiska, till det sociala evangeliets engagemang. *Men omvändelsen är en absolut nödvändighet för att kunna förenas och bli ett med Kristus i nyfödelsens under.* Det är en förutsättning. Vi vet att ingen människa lever för sig själv. Hon är en del av ett större sammanhang, som social varelse. I skapelsens ordning har vi social gemenskap. Gud skapade familjen. Familjen formar större enheter, och till slut möter vi en mångfald av olika grupper. Det är en naturlig utveckling, en social ordning som vi också möter i Guds Ord. Olika sociala grupperingar är ju en samhällsnödvändighet. Men Gud har lämnat detta. Han har utvalt ett nytt folk.

I Joh 15:1,5 läser vi denna deklaration av Jesus: *"Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. ... Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra."* Detta är bilden av ett förunderligt gudsliv: Vi är inympade. Jesus är hela vinträdet, och vi är grenar i det vinträdet.

Det finns en annan bild i 1 Kor 3:11-14: *"Ty en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus Kristus; men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, så skall det en gång visa sig hur det är med vars och ens verk. 'Den dagen' skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva. Om det byggnadsverk, som någon har uppfört på den grunden, bliver bestående, så skall han undfå lön."* Vi är alltså ett byggnadsverk. Petrus talar också om att vi är levande stenar som placeras in i detta byggnadsverk.

Det finns en tredje bild som säger ännu mer. Det är när Paulus talar om församlingen som en kropp. En levande organism som fungerar. Det första som nämns i samband med att bevara andens enhet genom fridens band, är en kropp. Hur bär man sig åt för att det ska bli en kropp? Du och jag kan själva ingenting göra för detta. Den bara finns där. Det står: *Bevara Andens enhet genom fridens band.* Andens enhet finns alltså där. Vad vi kan göra, är att bevara eller förstöra den. I det andliga livet möter vi lagar och förordningar som är så annorlunda än de vi vanligtvis upplever i vårt eget väsen genom köttet och den onda naturen. Därför, står det, bör vi *genom Ande* döda köttets gärningar. Gud vill ge oss en ny ande som ska övervinna köttet.

Biblisk ram för Andens enhet

Vi vill inte känna slit och svårigheter. Vi vill ha det lugnt. Men vi måste hela tiden bekämpa och vinna seger över den kraft som bor i vårt väsen. Vi kan inte slita ut köttet och kasta det ifrån oss. Här hjälper inte Jesu blod eller hans försoningsdöd. Det hade naturligtvis varit bekvämt för oss om Gud handlat så, men detta är inte Guds princip. Vi är människor som måste låta denna ande som kommit in i vår personlighet växa. Vi ska växa individuellt, och vi ska växa tillsammans.

Då vi ska växa, möter vi problem: Bevarar vi — eller fördärvar vi? Det underbara är, att det finns en grund som vi inte kan röra eller förändra: *"En kropp och en ande"*. Det är ramen för Andens enhet, som naturligvis också är Guds barns enhet: *"En herre, en tro, ett dop, och en Gud som är allas fader"*. Vi möter den treenige Guden i denna förunderliga förteckning. Kursiveringarna i bibeln måste innebära att betoningen är viktig: *En kropp — en ande — en tro — ett dop.*

Men många läser inte så. Visst tror vi —

forts sid 26

Apostlagärningarna två,
berättar vad som skett
När Anden ifrån himmelen,
lärjungar gjort till ett
De med ett hjärta och en själ,
gav ut av sitt förråd
Och ingen kallade för sitt,
det Gud dem skänkt av nåd.

KÖR:

Andens enhet — genom
fridens band
Korsets kraft och
pingstens eld
satt hjärtana i brand.
De tända var av en vision:
Att vinna fler för Gud
Och himmelen gav sin sanktion
på deras böners ljud!

I världen sker på annat sätt;
man fruktar för varann'
Om allt sitt eget slår man vakt,
bevakar allt man kan.
Men pris ske Gud att under sker,
när Jesus flyttar in.
Han frigör varje ego-träl
till hjärta, själ och sinn!

KÖR:

Andens enhet — genom fridens
band
Korsets kraft och pingstens eld
satt hjärtana i brand.
Och Jesus gett oss den vision
att vinna fler för Gud
Nu himmelen ger sin sanktion
på våra böners ljud!

Text: Per Arne Imsen

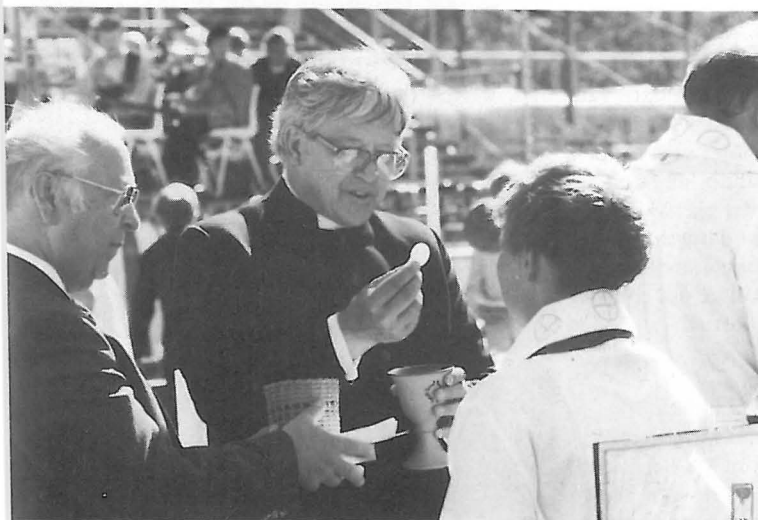
Sven O Svensson är församlingsföreståndare för pingstförsamlingen i Örebro. Han har varit med många år och är, enligt egen utsago, mycket införstådd med de riktlinjer Lewi Pethrus drog upp. Svensson spelade en aktiv roll vid kristna riksmötet som nyligen gick av stapeln i Örebro. Många de äldre pingstvännerna känner igen sig och upplever samhörighet med de olika aktiviteterna i detta ekumeniska möte. Är verkligen detta vad man kämpade för att uppnå när pingstväckelsen bröt fram?

—Vi pingstvännar är inte så vana ekumeniker...

"Då den andliga kraften är borta, börjar krypanhet och smickrandet för de världsliga makthavarna", sa Lewi Pethrus.

För första gången deltar pingströrelsens ledare i en ekumenisk nattvardsgudstjänst.

Ärkebiskopen räcker sin bägare till pingstpastorn...

Katolsk mariakult och helgondyrkan, luthersk dop- och församlingssyn tillsammans med frikyrkliga traditioner, enade vid den avslutande nattvardsgudstjänsten på Ö-89.

Foto: IRENE DAHLBERG

Sven O Svensson till Agneta, Radio Maranata:

—I stort sett har jag samma synsätt som Lewi Pethrus...

Sven O Svensson till Folke, maranataevangelist:

—I det historiska ljuset hade Lewi Pethrus fel!

Veckan före Ö-89 fick Radio Maranatas medarbetare Agneta Orellana en telefonintervju med *Sven O Svensson*, föreståndare för pingstförsamlingen i Örebro och ordförande i lokalkommittén för Ö-89:

Har du samma teologiska uppfattning som Lewi Pethrus?

— I stort; ja!

Var skiljer det sig?

— Det vågar jag inte svara på, det har jag inte gått igenom. Men i stort kan jag säga att jag har samma synsätt som Lewi Pethrus. De teologiska frågorna är många, nämligen, så det är svårt att säga...

Men när det gäller ekumeniken?

— Ja, det tror jag nog jag kan säga att jag delar den uppfattning han gav till känna.

Hans uppfattning finns ju dokumenterad i hans skrifter. Vad säger du om katolska kyrkans roll i Ö-89?

— Jag tycker att alla kan få vara med — det innebär inte att vi behöver anamma alla varandras trosuppfattningar och idéer. Men vi kan mötas alla, från olika kristna håll. Här var ju Lewi Pethrus en föregångare. Han hade väldigt dialoger, också

med katoliker!

Vad är det för principiell skillnad mellan mötet i Uppsala 1925 och Ö-89?

— Min kunskap om mötet 1925 är inte så stor, så det kan jag inte yttra mig om. Jag vet bara intentionerna för Ö-89.

Vad är det?

— Det är att komma tillsammans. Vi står alla, hela svenska folket och hela kristenheten i ett vägska — avgörande valfrågor för oss. Vi måste tillsammans hitta de olika vägarna. Det är vi till för. Det är inte fråga om att organisera oss till ett ekumeniskt organ, men att få samtala med varandra. Vi har stora, gemensamma frågor som vi måste lösa.

Hitta olika vägar?

— Det kan finnas olika vägar, ja. Sen finns naturligtvis en kungsväg. Det är den bibliska vägen som vi tror gemensamt kan lösa våra frågor. Den som hela svenska folket behöver.

Vad innebär den ekumeniska rörelsen för den enhet du verkar för?

— Jag har ingen övertro på den organiserade ekumeniken. Jag tror mer på andefödd, spontan gemenskap. Men den uppfattningen de-

forts sid 28

Folke Jakobsson fick tillfälle att under Ö-89 ställa ett par frågor till Sven O Svensson med anledning av hans tidigare uttalande till Radio Maranata. Och samtalet utspann sig som följer:

Du har sagt dig vara enig med Lewi Pethrus i hans syn på ekumeniken?

— Jag var i stort sett enig med vad han uttryckt, och då menar jag närmast vid tiden för G-72. Lewi Pethrus var nämligen en man som kunde ändra sig. Till exempel när det gällde politiken. Och ifråga om det senare han sagt anser jag mig känna honom mycket väl. När det gäller organisation har jag samma syn som honom. Det var den biten jag tog upp. Den organiserade ekumeniken.

Har du varit med och organiserat Ö-89?

— Ja, jag har varit med och organiserat...

Det Pethrus och Barratt sa på 20- och 30-talet om ekumeniska strävanden, vad anser du om det?

— De såg det så på den tiden, och jag tycker det är en annan sak, därför att det fanns saker och ting som var rätt där, men jag tycker att i det historiska ljuset var det fel.

Vad var det som var fel då?

— Jag har inte tid diskutera det, för nu ska jag iväg!

Så du menar att Barratt och Pethrus hade fel på fundamentala punkter?

— Nej, det menar jag inte!

Hade de fel, och de ekumeniska prästerna idag har rätt?

— Inte på fundamentala punkter...

Kan du ge något exempel på en sak?

— Nej, nu pratar jag inte mer. Tycker du det är så underbart att stå här och bara kritisera!

Det är underbart att ta upp det som var i begynnelsen.

— Åh, du var inte med från begynnelsen, så du ska inte yttra dig om det. Jag har varit med mycket mer än du!

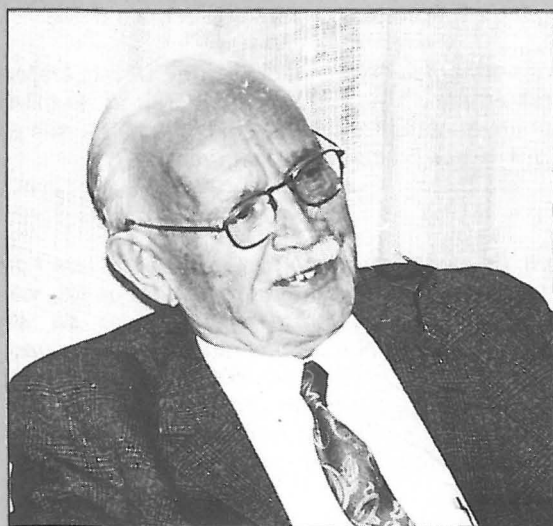
Har jag inte rätt att vara tacksam för det som var från begynnelsen, det jag menar är uräkta. Då pingströrelsen bröt fram här i landet!

— Vilken ande det bor i dig. Ska detta vara Kristi kärlek!

Har vi inte rätt att vara tacksamma för Johannes evangelium?

— Gud välsigne dig, bror.

forts sid 28

Det skall komma att visa sig vara *pingstväckelsens stora lycka*, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. *Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom.* Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna alliansstävandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bliva stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. *Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!*

(EH nr 50 1927)

Katolske biskopen, Kenney: — Jesu tillkommelse? Jag förstår inte riktigt frågan...

I samband med en presskonferens under Ö-89, fick MR:s medarbetare **Agneta Orellana** tillfälle att ställa några frågor till den katolske biskopen Kenney. Han hade strax innan hållit ett föredrag om kyrkans behov av »myter, symboler och tecken».

Vilken ambition har er kyrka för utvecklingen. Vill ni förbättra världen?

— Det handlar om att se till att våra värderingar uttrycks på ett sätt så att nutidens människor förstår dem. Det gör man inte nu.

Ska detta rädda människan?

— Från vad?

Jag tänker på människans frälsning!

— Det är inte ett språkbruk som vi använder!

Vad är det i så fall för mål med ert arbete? Gäller det inte att rädda människor?

— Från vad?

Från helvetet, till exempel!

— Jag skulle inte uttrycka mig på det sättet. Målsättningen med mitt arbete är att ge hopp, genom att försöka få människor att förstå den ordning som finns i skapelsen.

Vad säger du om Jesu tillkommelse?

— Jag säger ingenting om den, för jag vet inte när den sker.

Men vad innebär den för dig? Är det något positivt? Väntar du Jesus?

— Han kommer säkert i

slutet av mitt liv — till mig. Jag förstår inte riktigt frågan...

Du säger att syftet med din förkunnelse är att ge människan hopp. Hopp för vad då? Vad ska de tro på?

— Tro på Gud, förstås!

Vad är vägen till Gud?

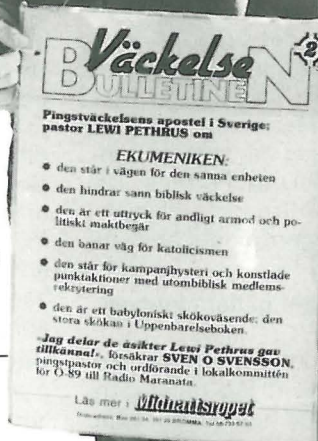
— Man når Gud genom bönen och sakramenten.

Vad säger du om påståendet att katolska kyrkan är skökan i Uppenbarelseboken?

— Bevisa det för mig!

Vem är annars skökan?

— Ingen aning!

Uppsnappat från samtal som utspann sig mellan aktivister som delade ut flygblad med citat ur väckelsepionjärernas skrifter om ekumeniken, och deltagare i Ö-89:

Vad vet du om pionjärerna i den församling du tillhör?

— Inte speciellt mycket.

Ongman...?

Det är just det som är problemet! Ni känner inte till er egen historia!

— Men historien spelar väl ingen roll...

Jo, den spelar väldigt stor roll! Eftersom man är nufixerad och inte vet något om vad som skett, är det väldigt

svårt att förstå vad som kommer att ske också!

— Det har väl ingen betydelse för vad Gud gör nu!

Jo, det har väldigt stor betydelse, därför att man kan följa väckelser och lära av historien. Om man inte lär av historien, då upprepar man misstagen som man gjorde i historien!

— Vad är det för mening med att titta på historien? Gud verkar annorlunda idag än han gjorde förr...

Frikyrkoynpling i Örebro under Ö-89:

— Jag har pratat med den katolske prästen här i stan. Jag tycker han är jättebra. Jag tycker att vi har precis

samma budskap! Det är bara det att många missuppfattar det här med Maria; tror att man måste gå genom henne. Men den här prästen ser det inte så!

— Mission? Det är bistånd. Vi har inte rätt att ta människor från den kultur och religion de växt upp i...

Björne Erixon, en av huvudtalarna på Ö-89, ställde upp i direktsänd intervju för Radio Maranata. Samtalet gällde, naturligt nog, hans bok och föredrag "Vad är då en människa?", som behandlade problemen i världen — upp- rustning, miljöförstöring osv. Arne Imsen frågade vilken plats väckelse- och omvändelseförkunnelsen, samt budskapet om Jesu snara tillkommelse har i de ekumeniska reformsträvandena. (Radioprogrammet går att beställa på kassett!)

Ö-89 — DEN TOTALA FREDEN

i rättfärdiga vapenaffärernas namn

Här är allt garanterat rättfärdigt på ett vis som harmonierar med det ekumeniska mötets fromma karaktär. Samarbetet mellan olika kyrkor och sam-

fund har sina särskilda formuler för vapenexport — det kallas för bibelleveranser och Lutherhjälp.

Text: HANS LINDELÖW

Ö-89 — Den totala Freden, i de rättfärdiga vapenaffärernas namn. Då jag går igenom programbladet till det fjärde kristna riksmötet, ser jag att uppställningen av kända namn och storheter är en repris av förhållandena vid Olof Palmes begravning.

Företrädare för den svenska staten, för FN och för Indien finns med som särskilda språkrör.

Statsministerns ord i KU-förhören ekar i minnet: »Indien har betraktats som ett land vi ska kunna exportera vapen till.»

Här är alltså allt säkert, vattentätt och garanterat rättfärdigt på ett vis som i allt harmonierar med det ekumeniska mötets fromma karaktär. Den totala Freden.

Med formuler som samarbetsavtal och slutanvändarintyg, kunde vapenexportens byk tvättas offentligt.

Och det ekumeniska samarbetet mellan olika kyrkor och samfund har sina särskilda formuler för vapenexport — det kallas för Bibelleveranser och Lutherhjälp. Mitt i allt jubel och all hänförelse över den sovjetiske grannens nya giv, över »glasnost», »perestroika» och »demokratisering», har det funnits avvikande och kritiska synpunkter.

En sådan röst nådde oss förra året ifrån Sovjets underjordiska kyrka: »Vad ni gör, skicka inte edra biblar den vägen. Multiplicera 100 000 med 30 rubler, det blir miljontals rubler till krigsindustrin i SSSR. Pengar, som den registrerade Baptist-Unionens representanter suger ur våra faderlösa och änkor!»

Efter någon tid kom det ett brev med liknande varningar. Det var några bröder från den underjordiska Baptistförsamlingen i Brest som skrev och informerade svensk kristenhet om att pengarna som Baptist-Unionen fick för biblarna gick till Nicaragua. Tidningen Dagen publicerade detta brev den 4 februari 1989.

ut eventuella missförstånd.

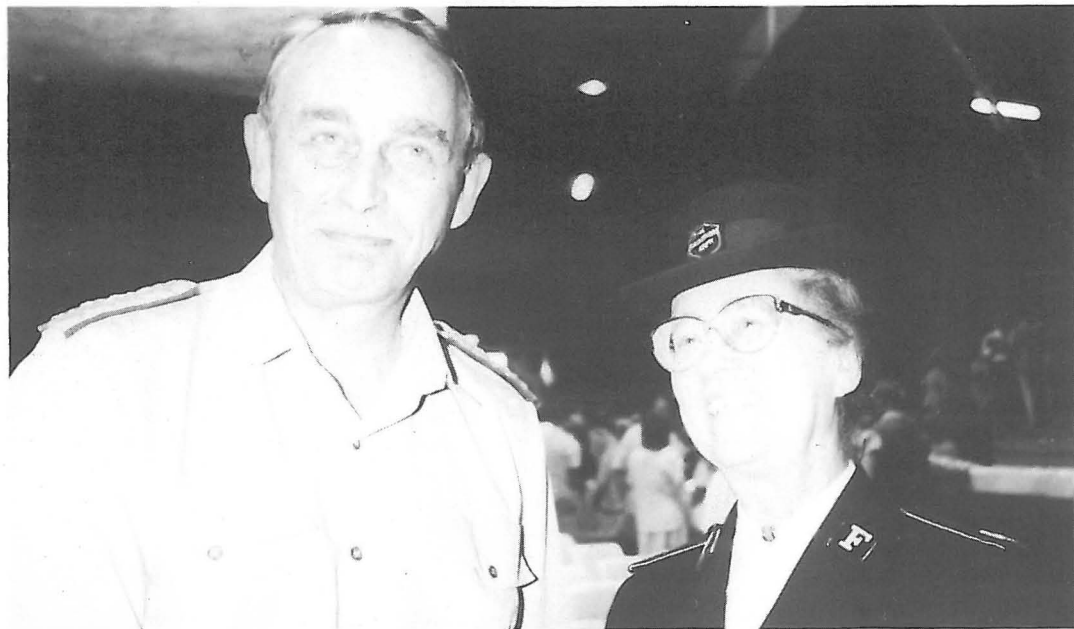
Ingenting dementerades. Men vad vi fick veta, var bland annat att den underjordiska Baptistförsamlingen i Brest hade fått sin möteslokal nedriven nattetid, efter att de hade skickat brevet till Sverige och fått det publicerat här.

I SvD 20/5 stod en artikel med rubriken »Rekord i

sedan den bildades på 1950-talet.»

Men hur kan omnämnda Emmanuel Selassie ha innehaft dessa poster, då han 1978 satt med i den statliga planeringskommittén som skulle övertyga Mekane Yesuskyrkan om det fördelaktiga med att samarbeta med regeringen?

Vart går egentligen peng-

Samarbete mellan världens maktbärare och soldaterna som ska representera ett rike som inte är av denna världen, skapar gärna problem...

Foto: AGNETA ORELLANA

Dagen efter tog samma tidning med en dementi, just från Baptist-Unionen.

Maranataförsamlingens utsända, tyckte det var angeläget att närmare förhöra oss om de upprörande uppgifterna, när vi besökte Sovjet nyligen.

Vi höll det då inte för hedervärt att gå till de underjordiska kristnas förföljare och plågåre inom den registrerade Baptist-Unionen, utan vi gick till de underjordiska kristna själva, för att de skulle få tillfälle att reda

bokslut för Lutherhjälp.»

»I gåvor inflöt under 1988 totalt 119 miljoner...»

»De största anslagen under 1988 gick till Etiopien...»

»Bland de medverkande under det tre dagar långa årsmötet, märks Eugene Ries, chef för internationella Lutherhjälp, och hans kollega Christina Held från avdelningen för samhällsutveckling. Från Mekane Yesuskyrkan i Etiopien medverkar Emmanuel Gebre Selassie, som har innehaft olika höga poster inom kyrkan

arna till Etiopien, och hur förmår de lägga hinder i vägen för den nedan beskrivna ordningen, i militärpolisens kaserner, på polisstationer, förhørscentraler och fängelser i Etiopien, enligt Amnesty International:

»Till tortyrmetoderna hörde att offret bands fast vid en upp och nedvänd stol eller hängdes upp och ned i knävecken och handlederna från en vågrätt stång, och därvid blev slagen mot fot-sulorna...» Där tusentals kristna har varit.

"Se, jag kommer snart och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro. Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen och änden.

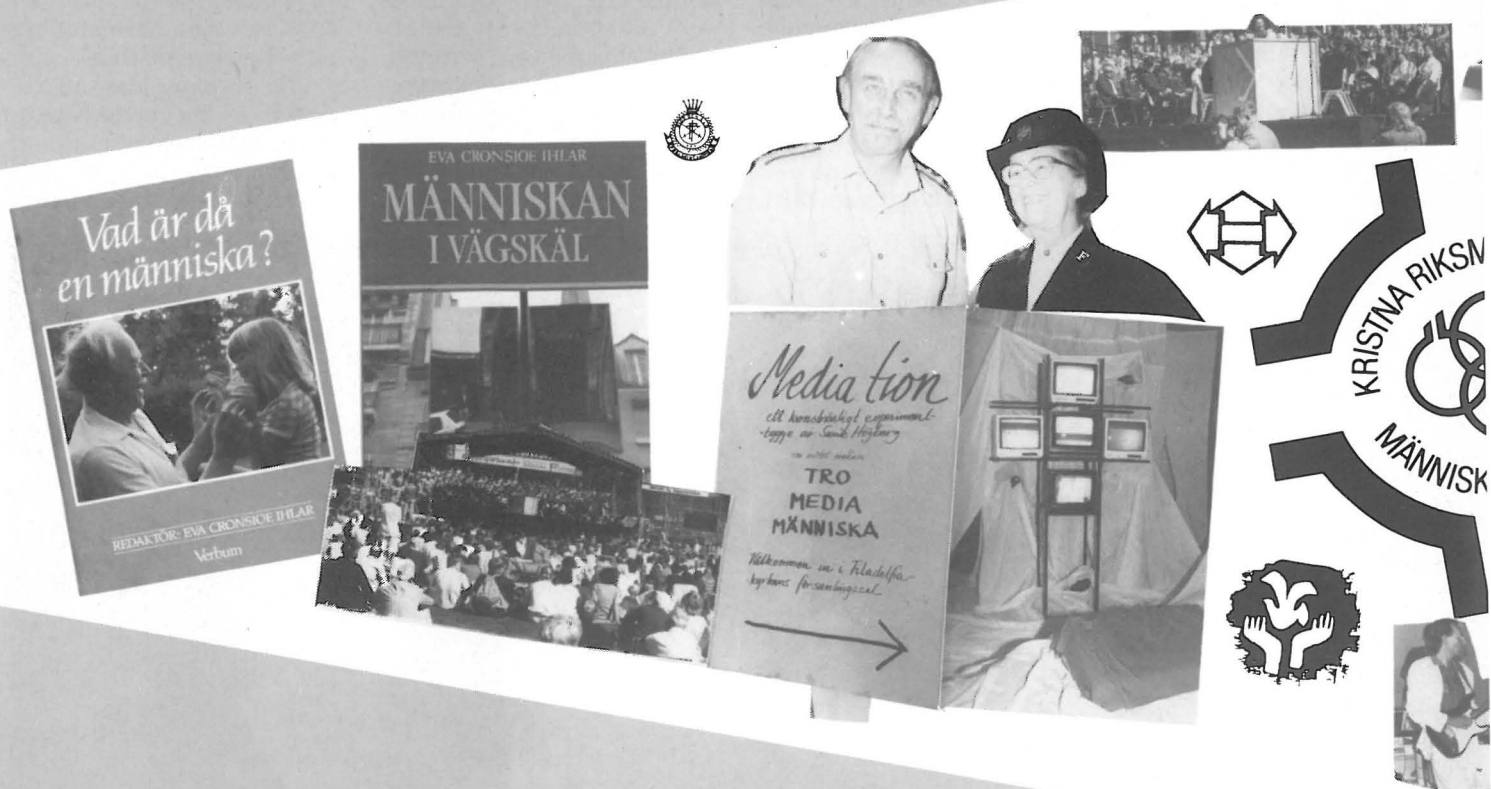
Saliga äro de som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess portar.

Men de som äro *hundar* och *trollkarlar* och *otuktiga* och *dråpare* och *avgudadyrkare*, och alla som *älska* och *göra lögn*, de måste stanna där- utanför.

Jag, Jesus, har sänt min ängel för att i församlingarna vittna om detta för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan.

Och Anden och bruden säga: 'Kom!' och den som hör det, han säge: 'Kom!' Och den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet.

För var och en som hör de profeti- ans ord som stå i denna bok betygar

*Collage á la Ö-89

—olika ursprung — o-
ka hopp; olika frä-
ningsvägar — olika ma-
världens ande — tal-
om människan; evoluti-
nism — miljö; obiblis-
syndabegrepp gör or-
vändelse överflödigt; fö-

jag detta: Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor om vilka är skrivet i denna bok. Och om någon tager bort något från de ord som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok.

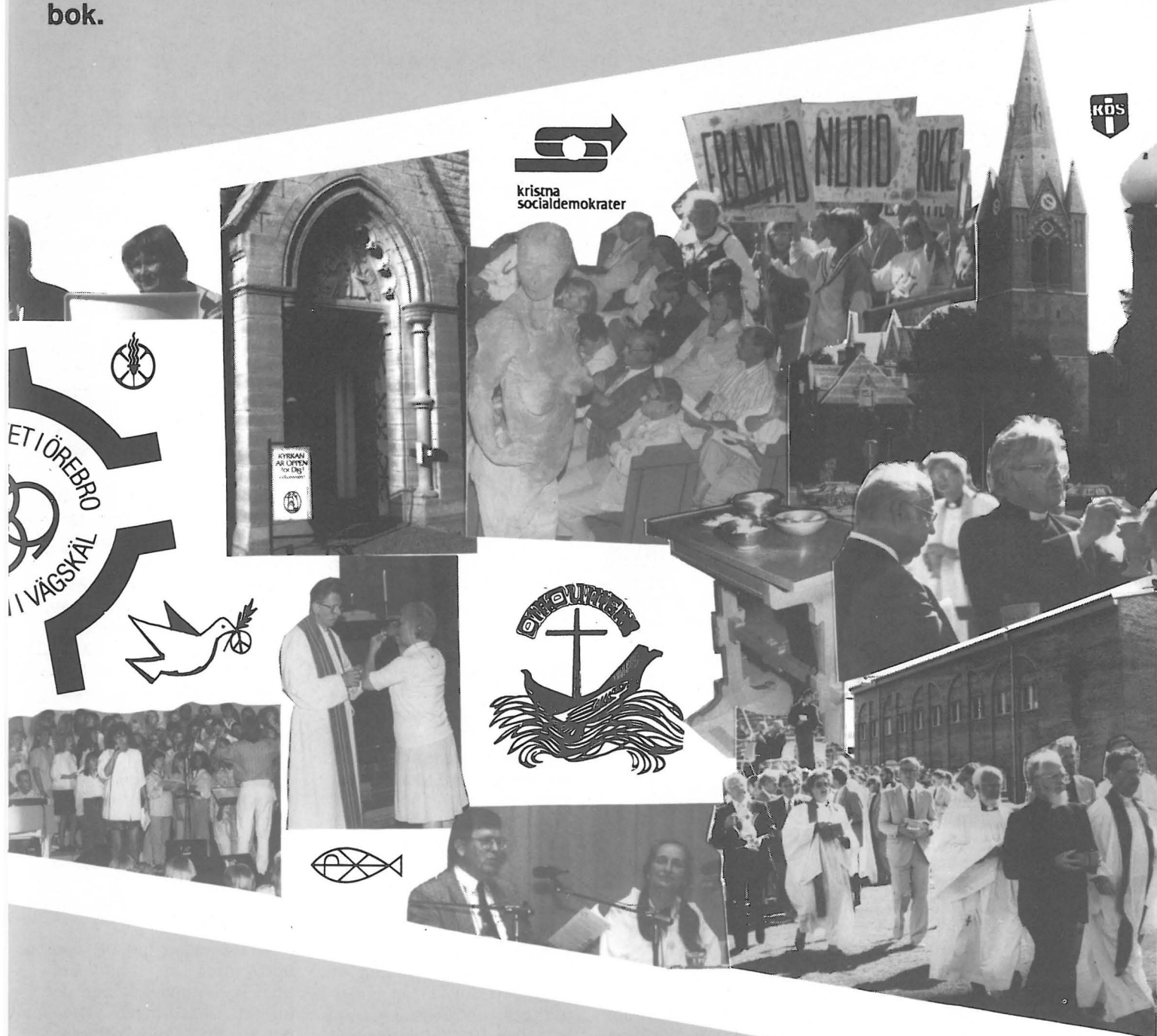
Han som betygar detta säger: 'Ja, jag kommer snart!'

Amen. KOM, HERRE JESUS!

Herren Jesu nåd vare med alla."

Upp. 22: 12-21.

Guds Ord avslöjar avfallet.

soning handlar om mellanfolklig fred; ortodoxa och pingstvännar tillsammans mot Babylon; enhet med ekonomiskt och politiskt syfte.

*Collage = bildkonstverk uppbyggt av fragment av olikartade föremål som till-

sammans ger en konstnärlig effekt.
(Svensk Ordbok, Esselte)

Med vision och tro för JESU TILLKOMMELSE

— Jag är så tacksam till Herren som sett till min kamp, uttryckte sig en äldre broder under sommarkonferensen i Latorp.

— Det finns säkert många i samfunden som lider och kämpar med samma saker som jag gjorde!

Här presenterar MR ett par äldre troskämpar från Småland, som båda kom till sommarkonferensen med förhoppning att finna någon med samma vision och längtan. Och de kom inte på skam!

Det var så underbart att varje möte se denne broder. Lyssnande, lysande och tillbedjande. Hela hans utstrålning är still aförbidan och tillförsikt:

— Guds trofasthet har burit mig hela livet...

Må Maranataropet ljuda!

Till sommarkonferensen i Latorp kom en äldre broder från Västervik i Småland. Det var första gången han besökte maranatafolkets sommarkonferens, men han har under många år prenumererat på tidningen Midnattsropet. Den har varit till hjälp och uppbyggelse i hans andliga kamp, och när han nu fick personlig kontakt men de syskon som förmedlar dess budskap, upplevde han en djup gemenskap. MR:s medarbetare blev styrkta genom hans vittnesbörd, och vi tror att våra läsare också blir det, så här förmedlas några glimtar från vår broders liv.

Tore Johansson är 79 år.

Han blev frälst i sin tidiga ungdom. Föräldrarna var metodister, och fadern »lokalpredikant» i norra Småland. Tore var yngst av tre syskon. Fadern kom i kontakt och gemenskap med en möbelhandlare från Rå, som var ett brinnande Herrens vittne. Han var ständigt ute och predikade. Där prutades inte på förkunnelsen om dop och andedop. Och Tore fick under denna tid vara med på möten där andens gåvor var i funktion — profetiska budskap, under, andedop och tungotal. Man sjöng de underbara väckelsesångerna. »Nu är försoningsdagen kommen för världen all», var en kär påminnelse från den

tiden, när den tonade under sommarkonferensen i Latorp.

När väckelsen bröt ut, blev baptisterna rädda, och ville inte vara med längre. I familjen blev det också svårigheter. Modern och systern ville döpas, men fadern ville inte gå den vägen. Tore kom i kris:

— Jag visste inom mig att det var riktigt att döpas, men jag gick inte vägen. Det kom att dröja tjugo år till.

Svårt sätta gränser

Tore gick i lära som möbelsnickare. Han bevarades i tro på Gud, och kom även att vinna en kamrat för Gud, erinrar han sig. Men det var trots allt något som fattades i hans andliga liv, och det tyngde hans hjärta.

På 40-talet kom en förnyelseväckelse. En ung predikant från Örebro (Allan Nilsson) var ett redskap som predikade radikal frälsning. Han var mycket gripen av Gud, och det var en underbar böns ande i denna väckelse. Ett 70-tal personer blev frälsta och döpta. I detta sammanhang döptes även Tore och hans hustru, samt upplevde Andens dop.

Vår broder engagerade sig i söndagsskolor och juniorarbete. Under några år var engagemanget i församlingsarbetet intensivt. Ja, det blev så mycket, att det ibland var svårt sätta gränser. Familjelivet blev lidande. Men elden brann i hjär-

tat, och skördefälten var mogna!

Så småningom hamnade Tore i Kalmar som slöjdlärare. Där fanns ingen församling som han kände sig hemma i. Genom en broder fick han då tag i tidningen Midnattsropet.

— Midnattsropet kom att betyda mycket för mig. Och även kassetter jag fick tag i från Maranatomöten.

Tore berättar om hur man i hemmet alltid hade morgonandakt tillsammans, och att barnen blev frälsta och ville leva för Gud. Men åren har gått, och nu är barnen vuxna och har flugit ur boet. För två år sedan blev Tore änklings.

— Sedan jag blev ensam, har jag ännu mer engagerat mig i förbönens tjänst. Ofta har jag bett för Maranata, fastän jag inte kände dessa syskon personligen.

Tore fortsätter tala om Midnattsropet:

— Tidningen har ett oerhört värde för människor som ensamma kämpar på en ort. De som har vision och tro för Jesu tillkommelse. Många gånger får de inte föda och hjälp i församlingarna. Villfarelserna måste belysas. Det behövs uppenbarelse för att övervinna sömnaktighet, världslighet, försoffning och ett tynande böneliv. Kristenheten i våra dagar lånar ständigt hjälp från Egypten. Man tar emot statligt stöd till församlingarna. Midnattsropet har så mycket av Guds Ande. Man

tröttnar på dessa religiösa tidningar som är fulla av annonser och prat. Det är så själsdödande. Men jag vill inte kritisera generellt. Det finns mycket av ande, liv och längtan hos enskilda människor.

Guds trofasthet har burit

Tore är mycket glad över konferensen i Latorp. Särskilt värdefullt var det att han fann en annan broder från Småland, som nu blivit hans kamrat i kampen (broder Göte Pettersson, vars vittnesbörd är publicerat på omstående sida!).

— Det har varit så underbart att se dessa mödrar här på konferensen. De som tar hand om sina barn. Att lämna från sig barnen till samhället när de ropar efter föräldrarna är ju djävulskt!

Jag ser som min främsta kallelse att med mitt liv, och kanske även genom samtal, gå emot den världslighet som vill gripa tag i mina barn och barnbarn.

Tore har nu nått ålderns höst. Snickerimaskinerna har han skänkt till ett missionsarbete i ett fattigt land. Hela hans utstrålning är förbuden. Tore väntar sin Frälsare. Frälsaren, som kommer att hämta den som bevarats i brudekärlek, utan att låta sig dras med av världens besmittelser.

— Guds trofasthet har burit mig hela livet. Gud är trofast — även när döden knackar...

— Tänk att äntligen få höra ett levande budskap om att Jesus snart hämtar hem sin brud!

Det var 12 år sedan jag besökte någon Maranatakonferens, och då i Malmköping 1977. Har inte heller haft någon personlig kontakt med Maranatafolket sedan dess. Mycket beroende av att här nere i min hemtrakt inte finns någon verksamhet. Men jag har ändå haft kontakt genom tidningen Midnattsropet. Har läst Midnattsropet och det har varit mig till väckelse att taga del av budskapet den har förmedlat. Den har vågat gå emot och upplysa om avfallet som skett och fortgår inom samfunden.

Har varit medlem i Pingstförsamling i 32 år och upplevt avfallet från ursprunget mer och mer alltsom tiden gått. Politik och samröre med obibliska samfund har förorsakat oläkliga sår på församlingen, verkligt väckelsearbete och böneliv har utarmats. Det sista halvåret har jag genomgått en mycket stark andlig kamp.

Någon dag innan konferensen i Latorp kallade Herren mej att komma med där, och jag fick nåd att svara ja. Upplevde redan i första mötena att jag kommit in i den atmosfär som inte någon människa kan åstadkomma utan endast den helige Ande. Tänk att äntligen få höra ett levande budskap om att Jesus snart hämtar hem sin brud. Halleluja, Amen! Få höra ett varningsrop för allt detta ekumeniska med statskyrka, katolsk villfarelse och avgudereri.

Det var också gripande att få sitta med och lyssna till dessa sånger med kallande budskap om att Herren snart är här för att hämta oss hem. Det var också

underbart att få se en helgad sångarskara höja lovsången till vår Frälsare, befriade från allt artisteri och utan en massa påhängt och påklett, som man ser mera allmänt bland sångarna.

Jag är så tacksam till Herren som sett till min kamp och gav mej kraft att lämna detta samfund jag tillhört så många år. Är helt övertygad om att det finns många medlemmar i samfunden som lider och kämpar med samma sak som jag gjorde. Men, "halleluja!", Herren ser dej och hör din bön. Han väntar på dej där utanför lägret. Kom till honom och bär smäleken som Jesu efterföljare alltid fått bära, men som bär med sig stor lön.

Kära syskon, låt oss stå fasta i tron och noga se efter vad Ordet säger. Vi ser ju hur avfallet fortgår och att kristenheten inte längre aktar på vad Ordet säger utan vill ha ett evangelium som behagar det köttsliga sinnet. Herre Jesus, se till den skara som vill följa dej helt.

Må vi ha våra lampor brinnande och olja i våra kärl så vi med glädje kan vänta på din tillkommelse. Må maranataropet ljuda i vår ande så vi med uppriktig glädje kan ropa: Maranata — Du vår Herre kom!

Kom, Herre Jesus, kom snart

*Bruden dig väntar
Snart du oss hämtar*

Kom, Herre Jesus, kom snart.

umgänge med alla trofasta vänner som vunnits under den dramatiska flykten som varade nästan tre år:

— Jag åkte hit för att få träffa alla vänner som öppnat sina hem och lämnat ut sig själva för min skull. När jag kom hit, var jag osäker på om man skulle vilja träffa mig. Jag är ju »outsider»! Men ni är verkligen mina vänner, och har visat stor människokärlek.

Jag har nu fått en helt annan syn på dessa människor som jag under första tiden av min »flykt» tyckte var så underliga:

Hur kan man leva så där? undrade jag. Men nu har jag tänkt om. Ni har ju frivilligt valt att leva för er gudstro. Och då får man ju offra en del. Ni har en social omsorg som inte finns att uppbringa i samhället. Jag verkligen känner att ni tycker om mig.

Den stora förändring som faktiskt skett i mitt liv, har jag ju inte kunnat åstadkomma själv. Det måste vara ni eller Gud som har förändrat mig. Efter att ha fått vara tillsammans med er som sy-skön, mår jag verkligen bra. Ni har varmt hjärta och fyller

skönt att veta att jag faktiskt kommit till denna maranatakonferens *frivilligt*! Så kan jag på ett annat sätt uttrycka min tacksamhet.

Christina har under dessa år i kommuniteten fått lära sig en livsstil som är så totalt annorlunda mot den vi annars är vana vid: Hon har lärt sig att vara omtänksam och dela med sig. Hon är en underbar unge! Och hon säger till mig: »Mamma, det är din förtjänst att jag fått lära mig allt detta!».

Margareta berättar om den nya vårdnadsutredningen som ger vid handen att båda föräldrarna är lika lämpliga vårdnadshavare. Hon berättar om krets-förståndaren i Malmö social-förvaltning, som efter flyktens slut träffade Margareta, kramade om henne och sa: »Vad du ser frisk och fräsch ut! Man ser att du fått en ny säkerhet! Dessa tre år har gett dig mognad!»

Det är för sina barns skull Margareta lämnat sitt gamla liv, försäkrat hon. Och när hon nu »frivilligt» kommer till maranatafolkets konferens, vill hon också få för-bön.

Lämnade sitt gamla liv för barnens skull

Margareta höll sig gömd i tre år, medan hon kämpade för att bli erkänd som mor. Under tiden bland maranatafolket, förändrades hela hennes föreställningsvärld:

— Ni har en social omsorg som inte finns att uppbringa i samhället!

Under besöket på sommarkonferensen i Latorp, uttryckte Margareta sin tacksamhet för den hjälp hon fått av maranatavänner runt om i landet. Och vi förmedlar denna hälsning till våra läsare som kanske följt hennes livsöde, och undrar hur hon har det idag.

Margareta Melén är för Midnattsropets läsare en känd personlighet. Det var hon som för några år sedan jagades land och rike runt för att hon helt egenmäktigt menade att hon hade både kapacitet och skyldighet att ta hand om sin egen dotter.

Vi ska inte här fördjupa oss i orsakssammanhang och de många turerna i ett smärtsamt och segslitet vårdnadsärende. Vi kan konstatera, att de skrivelser som låg till grund för polis-

jakten på Margareta, totalt dementerats på varje punkt, där hon utklassats som olämplig mor.

Nu har Margareta »normal» umgängesrätt med sin dotter, och väntar hoppfullt på den dag då dottern själv får besluta om sin framtid, som hon så gärna vill dela med mamma.

Margareta kom till sommarkonferensen i Latorp tillsammans med dottern Christina. Båda deltog med liv och lust i både möten och

en stor funktion. Ni är helt enkelt *normala*!

Margareta är glad över möjligheten att genom Midnattsropet få uttrycka sitt tack till alla som under de svåra åren ställt upp för henne:

— Jag var nog väldigt odräglig. Då förstod jag inte heller hur mycket ni gjorde för mig. Men då hade jag inget val. Jag var i nödläge, och var tvungen att ta emot hjälp från dem som ville ställa upp. Därför är det så

Margareta fascinerar över väckelsemötena:

— Det är så underbart med musiken — och hur ni bjuder in människorna. Men också de här mötena där man fått höra hur ni tacklar alla orättvisor. Det är helt enormt detta med kampen för Bällsta! Och missionen i Santo Domingo. Ja, jag vill säga *TACK GODE GUD FÖR ARNE IMSEN!* Han behövs. Och flera sådana som han!

Marie, 15 år, nyfrälst och andedöpt:

— I natt fick jag sova gott!

Det var riktigt svårt att hinna ifatt Marie för att få en intervju. Hon var så upptagen med att springa ärenden, passa barn, gå på möten. Allt gick som en dans — allt var en lovsång:

Marie Louise Khüne är en av de människor som kommit till församlingen för att få hjälp i en socialt svår situation. Hon hade rymt från en sluten psykiatrisk avdelning på mentalsjukhuset i Boden. Där hade hon placerats av fosterföräldrarna, medan de åkte på semester.

Endast 14 år gammal, och med många mörka och grymma erfarenheter som plågade sinnet, kom Marie-Louise till församlingen. Under ett halvt års tid »gömdes» hon i samförstånd med mamman hos troende vänner, medan demissförhåll-

landen som förvärrats genom socialvårdens ingripande, klarades upp.

Under denna tid, upplevde Marie-Louise frälsning, och blev döpt till Kristus.

Så var hon med i sommarkonferensen. Hon behöver inte vara rädd att polisen ska hämta henne längre. »Samhällsvården» är hävd. (Trots denna seger, är Arne lmsen nu åtalad för »medhjälp till egenmäktighet med barn»)

När MR fångade in Marie-Louise för att ställa några frågor, var hon extra lycklig, för hon hade blivit andedöpt

dagen innan.

Hon är ständigt i full färd med något: badar, passar barn, leker och är med på möten.

— Det roligaste av allt är kvällsmötena. När man får gå in bakom plattformen och bedja. Jag tycker inte om att sitta eller stå när jag ber. Det är lättast att stå på knä! Så berättar hon om andedopsupplevelsen:

— Jag kände hela mötet i magen — som fjärilar! När mötesledaren sa att den som ville gå fram till förbön kunde komma, då släppte det! Jag ville bli andedöpt,

och skyndade mig fram. När jag bad, började jag gråta utan att förstå varför. Men det var så härligt!

Jag har förut plågats mycket av tankar på vad jag varit med om förr. Det kom såna tankar när jag satt på mötena, utan att jag ville det. Och ofta drömde jag om så otäck saker. Men när jag fick gråta, då lättade allt. Och så blev jag andedöpt! Jag låg på knä så länge, att jag blev alldeles blå om benen. För jag ville ju inte resa mig, förrän jag blev andedöpt. Ja, och så blev jag det. Och i natt sov jag så gott!

VÄLKOMMEN...

forts fr sid 9

pet hade proklamerat att Jesus är Herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss, vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

Denne Jesus är en herre, vars lärjungar historien igenom drabbats av smälek, bespottelse, förföljelse, hån...

Bibeln har inte kommit till i katedraler, universitet, seminarier. Den har i huvudsak skrivits i fängelser. Ändå har de kristna valt att fortsätta, historien igenom. Och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet. Sista generationen. Vi går segrande i mål. Ty: *Han ska komma igen!* Snart är vi över mållinjen, och får segerkransen.

Om vi skulle undersöka ditt andliga livs verkliga status — hur blir diagnosen? Kan det vara så att det är sjukt och har brister någonstans? Känner du att du inte orkar som du borde göra? De andliga livsorganen har avtrubbats. Du har tappat — inte glöden, men kraften, och upplever dig vanmäktig. Du har inte samma uthållighet som förr. Du saknar kondition, ståndaktighet, disciplin. Du faller så lätt för tillfälligheter, blir offer för nycker som skapar förvirring och problem i din tillvaro. Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk? Eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras? Kanske du behöver ögonsalva för att kunna förstå, se, och dra riktiga slutsatser av det som har gått över ditt liv? Vad fångar dig? Vad har du för ögonmärke? Är det de ting som synas?

Vi sitter nog allesammans i ungefär samma belägenhet, och måste, för att vara uppriktiga och ärliga, erkänna att vi har lätt att fastna i materiella ting och även i andliga ting, på ett sätt så att vi får blicken på något annat än där vi borde ha den. Det är som om de eviga tingen tonas bort och bleknar för oss.

Förr i världen sa läsarna till varandra när de träffades: "Jesus kommer! Frid broder: Jesus kommer!" Nu säger de: "Tjänaremörs! Jag har köpt en Volvo!" Förr gick läsarna kilometer efter kilome-

ter för att få vara med på möten. På vägen bad man och kom i anden. Jag har hört om dem som föll i snödrivorna och blev liggande i timmar utan att frysa; de låg där och prisade Gud. De hade blicken riktad mot den eviga världen. Det fanns inte för stora uppoffringar, vägen blev aldrig för lång, utan man var redo att gå hur länge som helst för att möta syskonen. Inte bara för att få en allmosa — nej, för att förmedla välsignelse och styrka; uppmuntra varandra till tro och goda gärningar. När man möttes, så famnade man varandra och sade: "Frid! Så underbart att se dig, broder och syster! Att du är bevarad i Kristus!" "Nu frågar vi: "Hur har det gått med sommarstugan? Husvagnen? Du har väl en ordentlig båt? Har du varit ute och fiskat i sommar? Eller seglat?" Det är samtalsämnen för trons folk under de sista flyende minuter av tidsåldern.

Jag vill inte vara elak. Det anstår inte mig att döma någon. Men jag lider i min ande; av den enkla anledningen att det finns ett annat liv. Det finns ett rikt andligt liv. Och detta behöver vi uppleva. Då behöver vi inte truga kristendomen och kristna värderingar på ett samhälle som kräks av vår ljumhet, och äcklas av våra propagandatricks att popularisera det vi kallar evangelium. Men det är världens evangelium, Babylons evangelium, och hör hemma i antikrists värld. Vad vi behöver, är ett möte med denne Jesus som ska komma igen. Jesus, visiterade som ärkebiskop de sju församlingarna i Mindre Asien, och skrev protokollet från visitationen i de sju sändebreven. Han sa till det ringa Filadelfia, som inte hade något att berömma sig av, och som inte var speciellt briljant i sin bekännelse: "Håll fast det du har, så ingen tager din krona!"

Ska vi låta de svaga makterna under denna världens värde, få bortföra oss som segerbyten? Ska vi lida nederlag? Fortsätta leva i materiellt välstånd och andlig misär? Eller ska vi satsa oss själva och hålla fast — vad då? Inte vår prestige, vår tradition. "Håll fast *det du har*" Vad är det? *Ordet* och *namnet*. Inte religiösa aktiviteter och nya projekt, metoder och idéer. Nya musikstilar, eller något dityt. Ordet och namnet. Ärkebiskopen, Herren Jesus Kristus, skriver i sitt visitationsprotokoll till församlingen i Smyrna: "Var

trogen intill döden, så ska jag giva dig livets krona".

Anglarna fick ordern att omedelbart gå ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De skulle rapportera ifrån Faderns hjärta: "Denne Jesus som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen". Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. *Han skall komma igen!*

Broder och syster, bibeln säger: "Så trösten då varandra med dessa ord". Snart skall striden avblåsas av Herren själv. Vi ska gå in i den besittning som väntar på sina medborgare. Bed för mig arma människobarn i denna tid som fått i uppdrag att aktualisera budskapet om Jesu tillkommelse — bed för mig, att jag inte förfuskar uppdraget! Bed för mig, att jag inte som tjänaren säger: "Det dröjer med Herrens tillkommelse" och börjar syssla med annat. Och istället för att ge mat i rätt tid, börjar slå.

Vilken fråga är det som mer än någon annan vill dominera oss? Det är den sociala frågan. "Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Vad ska jag klä mig med? Var ska jag bo?" Så börjar planeringen för framtiden. Du ska rädda din familj, du ska rädda dig själv. Jag har full förståelse för din oro — och Jesus har det. Men han har inte gett ett partiellt uppdrag, så du kan ha en halvtidstjänst eller en trefjärdedelstjänst.

Det är närkamp med djävulen, det är närkamp med döden, och denna närkamp kräver dig totalt. Herren Jesus sa inte att du skulle in i ett seminarium för att lära dig teologi eller metodik. Han har lovat fylla dig med kraft och ge dig gåvor. Han sa inte att du ska tjäna en organisation. Ty den helige Ande räddar aldrig organisationer eller kyrkor. Den räddar endast människor.

Hur var det med tjänaren som började ägna sig åt de tidliga frågorna? Hans Herre kom och sa: "Hugg honom i stycken!" det kommer en dag då sanningen blir uppenbarad. Det blir avslöjat hur kluvna vi varit i vår tjänst. Hur delade vi varit i vår håg. Tänk om vi som lyssnat till budskapet om Jesu tillkommelse blev intagna, och fick detta outplånliga intryck som endast den Helige Ande kan åstadkomma. Då skulle vi ganska snart få vara med om en kärlekens revolution i många sammanhang.

Det sista kapitlets sista budskap i bibeln är Anden och bruden som säger "kom!" Detta budskap fortplanter sig rakt in i universum, in i evigheten. "Och den som hör det, han säge kom" I ett ögonblick avslutas församlingens historia, och Apostlagärningarna får sin epilög. Vad då? Jesus kommer! En rycks upp — en annan lämnas kvar. Den eviga skilsmässa

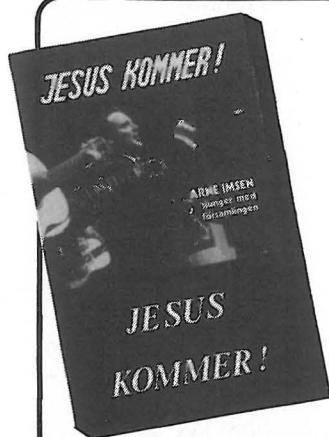
forts sid 28

JESUS KOMMER!

Denna kassett, där Arne Imsen sjunger tillsammans med församlingen i liveinspelning från möten, är närmare 20 år. Aktuellare än någonsin, säljer den i ständigt nya upplagor. Budskapet i sångerna, samt den korta appell som påminner om Jesu snara tillkommelse, gör kassetten mycket lämplig till evangelisation.

65:—/kassett

MRM, Box 20134, 161 02 Bromma. Tel 08-733 97 83

Det var en stor dag då Kelvin fick begrava sitt gamla liv i dopets grav. Arne Imsen, som denna period var i Santo Domingo, döpte.

Jag var en mycket dålig yngling. Jag levde bara för att tillfredsställa mina drifter, och tyckte mest av allt om att driva på gatorna och mucka gräl. Jag tänkte inte på andliga ting, utan sökte ständigt materiella fördelar. Jag tänkte: »I morgon ska jag arbeta, för att sedan gå ut och dricka eller köpa något jag vill ha.»

Jag trodde att om jag hade kläder och skor, så hade jag vad jag behövde. Men en dag förstod jag att kläder och skor inte räcker jämt.

Det kom några ungdomar i min väg som hjälpte mig mycket på vägen att finna Jesus Kristus. De var från Comunidad Maranata. Där fanns människor som verkligen ville hjälpa mig. Jag började besöka dem, och hos dem fanns vad jag sökte: Möjlighet att bli något. För i verkligheten kände jag att jag inte var något, men på denna plats tog man emot mig med mycket kärlek och omsorg. Jesus Kristus hade fört dessa människor i min väg för att hjälpa mig att bli frälst.

Syskon, vårt hopp är nå-

gjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, vilken har blivit oss given.»

Jesu försoningsverk

Denna underbara pärla som gäller de tillkommande tingen, uttrycks mäktigt i de första verserna av romarbrevets femte kapitel. Grunden är Jesu försoningsverk. Och kom ihåg att Jesus Kristus kan komma tillbaka, redan innan du avslutar läsningen av dessa rader!

Kom ihåg: Sluta upp med att fly bort ifrån Gud; böj dina knän inför honom, ty Han är den ende Frälsaren och Försonaren!

Syskon, vi lever i dessa farliga tider, då människorna »skola älska vällust mer än Gud; de skola hava ett sken av gudsfruktan, men icke vilja veta av dess kraft.

— Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska; de skola förvilla andra och själva bli-va förvillade.» (2 Tim 3:5,13)

Syskon, Kristi ankomst är nära, allt har gått i fullbordan. Kristus kommer — och han kommer snart, »Ty så-

Kelvin, 18 år, Santo Domingo:

— Fly inte bort från Gud!

Det var en oförglömlig dag när den tuffe ynglingen, som svurit på att hämnas sin mördade kamrats död, satt på väckelsemötet. Tårarna började rinna utför hans kinder, och innan mötet var slut, låg Kelvin på knä och lämnade sig åt Gud. Allt hat, alla hämndtankar fick vika för Kristi kärlek.

got vi inte behöver skämmas för inför någon! Tvärt om, får vi säga, tillsammans med aposteln Paulus: »Hoppet låter oss icke komma på skam; ty Guds kärlek är ut-

som ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster, så skall Människosonnens tillkommelse vara.» (Matt 24:27)

BIBELSKOLA 21 okt—5 nov

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till bibelskola på Missionscentret Bällstalund, som vi efter mycket kamp, och genom Guds underbara ingripande kan kalla vårt!

Det blir två viktiga veckor. Ung och äldre hälsas välkommen till samling omkring det profetiska ordet. »Och I gören väl om I akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark.» Ytterligare information kommer senare!

MARANATA — Väckelseropet i tiden!

För information ring 08-733 97 83

ANDENS ENHET...

forts fr sid 13

men det spelar ingen roll hur eller på vad.

För bara någon vecka sedan var det någon som sa till mig: "Det där med dop är inte så viktigt!" "För mig är det viktigt!" svarade jag. "Mina andliga förfäder gick i döden för sin tro när det gällde dopet". Men den som sa detta till mig, hör till fjärde generationens väckelsefolk. Det är inte så viktigt med dopet. Huvudsaken är ett *dop* — mycket eller litet vatten, eller hur det annars kan gå till, är inte så nogga. Den som talade med mig, utgör säkert inget undantag. Och med sådana idéer finns alla förutsättningar hamna utanför bibelns ram, normer och föreskrifter.

"Jag och Fadern äro ett", sa Jesus i Joh. 10:30. I detta ligger förutsättningen för bönen. "...att de må vara ett såsom vi äro ett". (Joh 17:11) En organisk förening, Guds enhet som ska materialiseras, synliggöras bland människor. Men så har vi också Guds barns enhet. Vi har gemenskap med Fadern, Kristus, Anden samt med alla sant troende människor.

Hålla samman

Jag skulle vilja peka på vad som är *uttryck* för en kristen enhet. Vad hjälper det, om vi sitter tillsammans i veckor och gläds över frälsningen, att vi är enade i Kristus, om inte detta blir förkroppsligat, manifesterat. Syskon har väl, om familjelivet fungerar, *gemensam bakgrund* och *gemensamma upplevelser*. Annars blir de ju främlingar för varandra.

Vi ska bevara *Andens enhet*, och detta måste ta sig uttryck på något sätt. I Apg. 1:13-14 kan vi läsa något synnerligen väsentligt: "... *alla dessa höllo endräktigt ut i bön...*" Det var där det började. Uttryck för kristen enhet, är *gemensam* och *endräktig bön*. Inte bara bön. Endräktig bön. Man har samma inriktning och mål.

Dessutom: "*Alla de som trodde höll sig tillsammans*" (Apg 2:44). Och inte nog med det: "*de hade allting gemensamt*". Har syskon allting gemensamt i en familj? "*Ständigt, var dag*" (v. 46) Varje dag. Inte bara varje lördag eller söndag. "... *var de endräktigt tillsammans i helgedomen och hemma i husen bröto de bröd och åt med fröjd och i hjärtats enfald och lova- de Gud*".

I Apg 4:32 står det: "*Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt*".

Det där är en utopi, säger du. Jaså? Har vi inte nyss kommit överens om att det finns en kropp och en ande. Man behöver inte skapa det som redan finns. Då kan det inte vara en utopi att de som utgör en ande och en kropp kommer tillsammans och har allting gemensamt. Det är ovanligt för oss att tänka i dessa banor. Men vi kan inte komma ifrån vad som var ett uttryck för den första församlingens enhet.

Man kan samman "hemma i husen". Det var alltså inte så att hela församlingen bodde i ett enda hus. Varför skulle man göra det? Det är opraktiskt, och skulle begränsa deras möjligheter. Gud är inte dum. Det är vi som har svårt att komma på hur Gud menar. Vi tycker att det borde vara så eller så. Men vad säger Ordet? Om vi ska utgå från våra egna funderingar och åsikter, då kan vi delta i de ekumeniska mötena — eller hur? Men nu har vi fått bibeln som rättesnöre. Och därifrån ska vi hämta kunskap och vägledning.

Om vi brister i vishet, om vi inte förstår hur Gud tänker, kan vi bedja. Då får vi veta hans avsikt. Men varför har inte Guds avsikt blivit uppfylld bland oss? Titta dig i spegeln, människa! Där har du svaret. I alla tider har det varit samma problem. Människor vill gå sin egen väg.

I Nya Testamentet läser vi varning på varning för olika faror församlingen möter. I varenda brev varnar Paulus för dem som skapar tvedräkt, söndring i läran, dem som är brännmärkta i sina samveten osv. Man kommer med ett annat evangelium, påpekar Paulus i Galaterbrevet. En annan Kristus. Nog fanns det faror redan i apostolisk tid. Det har förflutit många hundra år. Vi har avlagringar av katolicism och protestantism att brottas med. De måste brytas ned, innan vi kan komma tillbaka till den grundläggande kunskapen om Kristus. Vi måste befrias. Detta sker genom att vi möter Guds ord som kan rena och befria oss ifrån allt detta.

Bevara enheten

Vi klarar inte av att forma det ena eller andra. Risken finns att vi inspireras och fascineras av det vi hör, och vill sätta igång och göra något. Men vi måste i allt följa de lagar vi möter i Guds ord, för att det ska kunna bli en verklighet. När Guds ande uppenbarar sig och ger vårt sinne ljus över dessa ting, är det viktigt att vi

lyder. Det är faror med ekumenik, men också med negativ fundamentalism. Man kan alltså ha rätt i sak, men använda sin kunskap på ett felaktigt sätt. Bibeln kan istället för att bli till vägledning och

hjälp, bli en hammare till att klubba ner motståndaren. Man kan bli hård: Vi har rätt! Stackars dig, om du inte gör som vi säger!"

Det står att vår livsstil ska vara "*med all ödmjukhet, allt saktmod, med tålmod så att I haven fördrag med varandra i kärlek*". Det är inte läran som håller oss samman. Nej, det är Kristi kärlek. Vi läser vidare i Ef. 4:15: "*Vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus. Ty från honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bli uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift*". Detta är endast några exempel på hur vi ska möjliggöra och bevara denna Andens enhet. Vi får sammanslutning genom att växa upp i kärlek, sammanhållning genom det bistånd var led giver.

I samma kapitel står att vi ska uppbygga Kristi kropp "*till dess att vi allesammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet*". Eller, som Hedegård översätter: "*blir i stånd att rymma den fullhet Kristus har*". En grund är lagd. Vi ska hela tiden, tills vi når målet, bevara enheten.

Slutmålet är att var och en av oss likbildas med Kristus. Mänskligt sett är det omöjligt. Men jag tror inte att Gud låtit skriva i sin bok Bibeln detta, om det inte vore för att vi skulle ha en inriktning, ett mål att arbeta mot. Vi ska växa upp till manlig mognad.

Många gånger upplever jag hos mig själv och andra att vi har det som Paulus beskrev situationen i Korint: "*Jag kunde inte tala till eder, mina bröder, såsom till andliga människor, utan måste tala såsom till människor av köttlig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus. Mjölkgav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det, eftersom I ännu haven ett köttligt sinne. Ty om avund och kiv finnes bland eder haven I icke då ett köttligt sinne, och vanderen I icke då på vanligt människosätt*". Vi behöver inte gå längre än till oss själva för att förstå hur det står till.

Hur ska vi nå fram till den enhet vi ser därifrån — hur ska vi växa upp till andlig enhet, manlig mognad, Kristi fullhet? Det är inte lätt. En process måste äga rum inom oss. Vi måste ta itu med oss själva på olika områden. I Ef. 4 läser vi: "*Han gav oss somliga till apostlar, herdar, lärare, evangelister, profeter*".

Tror du att dessa tjänster som Gud gav åt församlingen opererade självständigt från varandra? Förutsättningen för att

forts sid 28

Senaste nytt från Santo Domingo:

Ungdomar i Comunidad Maranata i en glad stund på terrassen.

Kära, kära vänner, Jesu frid! Här kommer en hälsning till konferensförsamlingen på Humlegården från oss i Santo Domingo. Vi tänker på er dagligen, särskilt nu när det är konferens. Rapporter har nått oss att det är *enorma* möten, och det kan inte hjälpas att vi önskar att vi vore där och fick träffa er alla. Rapporter från Santo Domingo får ni ju från en hel del besökande syskon i konferensen, men vi vill bara genom de här raderna sända våra varmaste hälsningar och tacka för allt ni gör för oss. Tack för förböner, offer och uppmuntran av olika slag som vi får del av!

Här är det varmt, väldigt varmt, och nästan olidligt fuktigt. Den allmänna stämningen överlag är irriterad, och människor är upprörda, förbittrade eller apatiska, beroende på bakgrund och omständigheter. Det känns som man lever i närheten av en krutdurk som kan explodera när man minst anar det.

Bussarna är lika överlastade som vanligt, men det verkar som man träffar fler

och fler av dem som predikar domedag och tidens slut. Det vill säga, många hörs överallt, priserna stiger, människor svälter och Balaguer (presidenten) fortsätter bygga vägar, broar och viadukter.

Läkar- och sjuksköterskestrejk gör att sjukhusen inte har någon kompetent personal och människor dör av brist på vård. Militär läkare och frivilliga tar hand om vården, men det fungerar inte så förträffligt som det utmålas. För säkerhets skull står militär och polis utanför sjukhusen så ingen obehörig (journalist) ska komma in och se hur det förhåller sig.

— — — — —

Mercedes, som blev frälst sista mötet Toralf och Per-Arne var här, behöver väldigt mycket förbön. Hon hade med sig en väninna till ett möte, och när vi tog del av problem och frågeställningar, kändes det helt övermäktigt. Det krävs i många fall *kraftgärningar* för att människor ska bli lösta. Gud är mäktig — det vet vi — även om vi är väldigt medvetna om vår egen brist.

Det konstiga — eller underbara förstås — är att åtminstone jag personligen känt hur ni bokstavligen *bär* oss i bön. Det är en uppmuntrande erfarenhet, och så orkar man ett stycke till.

Arbetet med fångarnas sak och alla papper som bara verkar ha till uppgift att krångla till det, gör ibland att man nästan tappar andan av maktlöshet. Portorreal (advokaten) påminner gång på gång: »Det här är inte Sverige, tänk på det». Men litet mera fart på det arbetet önskar vi, och tror och hoppas att vår föreståndare snarligen kommer hit. Och att ni syskon fortsätter att bedja för fångarna och för verket här!

Ett litet utdrag ur ett telefax som kom ett par veckor senare:

I lördags var 50 ungdomar samlade till barnmöte. Orquidia predikade och Angelica spelade och sjöng, och så fick ungarna godis och frukt. Det såg förstås ut som om en orkan gått ge-

nom lokalen efteråt, men det var det ju värt.

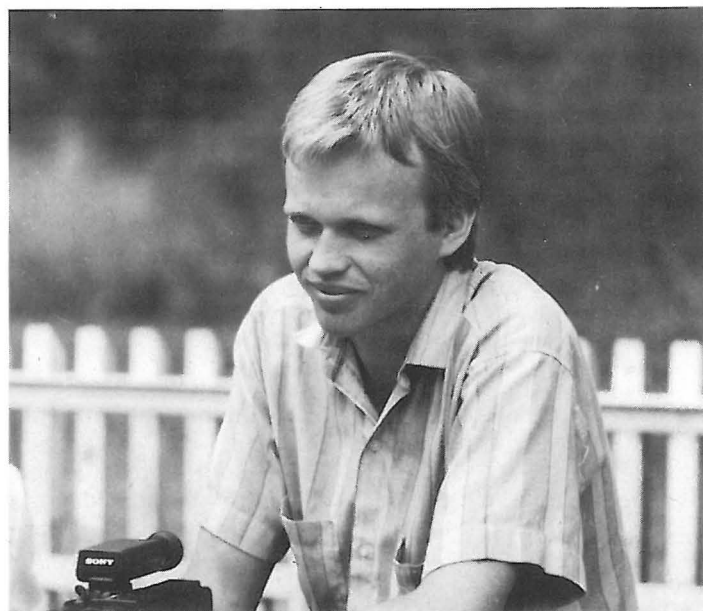
De flesta barnen kom från »canan» (ett fattigområde nära en uttorkad flod), inte så långt från där vi bor, men även några grannbarn hade infunnit sig — de hade hört att det skulle bli fest!

Maritta och Orquidia har även varit i canan och inbjudit till skola, och där finns också många äldre barn som inte kan läsa och som vi hoppas kommer till skolan.

Tack också för alla kort som kommit till »fångarna»! Det känns bra att syskonen har sådant hjärta för dem — det viktigaste arbetet vi har, och det som gör att människor vet vilka vi är. Det känns att ni bär arbetet bland fångarna på ett särskilt sätt. Det syns på brev och hälsningar, och det märks på brödernas glädje över att vara ihågkomna i tankar och förböner.

KÄRA SYSKON tack för allt ni gör och att ni gör det med sådan kärlek och villighet! GUD VÄLSIGNE ER!

Ulla

Berno Widén, som tillsammans med familjen verkat en period i församlingens missionsarbete i Santo Domingo, åkte nyligen åter tillbaka dit. Förutom det direkta evangelisationsarbetet, blir hans uppgift att stötta i församlingens förhandlingar om förvärv av den fastighet som inrymmer de olika verksamhetsgrenarna, och så kampen för fångarna på alla nivåer. Det blir en intensiv period på tre månader, för hustrun Karin och de fem små barnen är kvar i Sverige. Vi tänker på familjen Widén i våra förböner!

ANDENS ENHET...

forts fr sid 26

Guds verk ska kunna växa vidare bland oss, är att det blir bättre kommunikation mellan bröderna. Den fasthet och gemenskap som finns uppbyggd bland bröderna, kommer med nödvändig lag att slå igenom i församlingsarbetet. Det måste finnas verklig gemenskap — inte bara dialog — mellan bröderna. Det innebär att ha fördrag med varandra i kärlek och tålamod — så växer Guds verk fram.

Vi kan inte härma andras modeller. Vi har fått vår kallelse för den situation vi lever i. Men det är angeläget ha fundamentet, så att tillväxten kan ske hos oss som individer, men också som grupp.

Det är mödosamt att vara tillsammans, växa tillsammans. Låta gudslivet, undervisningen, kusnkapen hela tiden var korrigerande, vägledande, hjälpande. Det som ska hjälpa oss klara detta, är inte bara det faktum att vi har fått ett nytt liv, en förstahandserfarenhet. Gud har i församlingen satt tjänster som ska förmedla kunskap. Det måste finnas ett ledarskap. Men det finns också som hjälp "mångahanda nådegåvor" för att vi ska kunna se igenom attityden och få den bredd och utveckling som är nödvändig. I 1 Kor. 12 talas om kraftverkningar, nådegåvor och tjänster. "Men Gud är en och densamme". Tänk, så många samverkande faktorer som måste vara med för att Guds verk sak kunna växa fram hos oss som individer — men också som grupp.

Likbildas med Kristus

Det är viktigt att ha den rätta utgångspunkten: Omvändelse och nytt liv. Och så har vi ett gemensamt mål: ATT BLI LIK KRISTUS. Då måste vi ta vara på möjligheterna Gud gett för att det ska kunna förverkligas: Andliga nådegåvor, andliga tjänster, andliga kraftgärningar som Gud vill se bland oss. Vi måste bli medvetna om vilka vi är, vad vi representerar, och vart vi är på väg. Detta kan ske endast genom Andens underbara verk i våra liv. Frågan är bara om vi är beredda säga ja till den kallelse vi fått. Säger vi ja, kommer Gud att ge oss kunskap om sin vilja. Då kan vi överlåta oss till honom, och få enhet i rörelseriktningen mot ett fullödigare Kristusliv!

VÄLKOMMEN...

forts fr sid 24

san är ett faktum. De som var redo, gick in för att möta Honom. Må Gud skona

mig från att bli en otrogen tjänare! Må Gud skona mig från att gå här i tiden, fallen i anden! Herre, kan du inte rädda mig på annat sätt, så ta hem mig omedelbart! Jag står inte ut med tanken att för-

lora det eviga hemmet! Allt inom mig ropar MARANATA! Väckelseropet i tiden: Kom, Herre Jesus! Kom snart! Amen.

I STORT SETT...

forts fr sid 15

las inte av alla, inte ens av alla pingstvännar. Ö-89 är för mig ett stort arbetsmöte och en stor folkfest för kristenheten!

Där samlas under ett paraply alla olika riktningar?

— Ja, man kan träffas nå-

gon gång. Men inget organiserat paraply. Det kanske man faller ner sedan. Vad vet jag. Vi har beslutat att inte göra uttalanden — deltagarna kommer inte som delegater. Vi ska bara spåra läget i vårt land.

Ekumeniken har banat väg för statssubventioner till frikyrkorna. Vad tycker du om detta?

— Min principiella uppfattning är att vi bör få bidrag, precis som idrotten och olika rörelser får bidrag. Vi betalar skatt, så inget hindrar att vi får del i detta, bara inte bidragen binder oss på något sätt och gör att vi måste gå i ledband. Då ska vi säga nej till dem!

I DET HISTORISKA...

forts fr sid 15

Jag tycker om dig med Kristi kärlek, men jag behöver inte bli arg på dig för det! Därefter avlägsnade sig pingstpastor Sven O Svensson halvspringande från den irriterande aktivisten Folke Jakobsson, för att inte fresta på sitt ekumeniska sinne alltför hårt...

En ny epok på Bällstalund

Just i dagarna så börjar stora aktiviteter på Bällstalundsskolan. Efter det att besvärstiden för avtal och bygglov äntligen gått till ända, kan byggnation och restauration ta sin början.

Det avtal Stockholms stad ingått med Maranataförsamlingen, inbegriper bland annat att staden bekostar en fullständig renovering av f.d skolfastigheten, enligt församlingens önskemål och ledning.

Det ska även placeras ett par paviljonger på »skolgår-

den». De har inköpts från Forsmark, där de tidigare tjänat som beredskapsbostäder för brandsoldaterna från kraftverket. Dessa byggnader ska bli hotellannex. Bostadsrummen, som vart och ett har egen toalett, och med tillgång till dusch, kök och dagrum, lämpar sig ypperligt för ändamålet, nämligen uthyrningsrum i lågprishotellet *Pilgrimen*. Redan i oktober räknar vi med att kunna ta dem i bruk, färdigflyttade och monterade.

Parallellt med placering och montering av paviljongerna, kommer en entreprenörfirma att arbeta med tak, fasad och fönster i huvudbyggnaden. Midnattsropet kommer att ganska snart ha sina lokaler för sätter och tryckeri på Bällstalund. Ett helt nytt kök står också på högsta prioritet. Inspelningsstudio, pianoverkstad och servering ska också ställas i ordning. Här finns utrymme för arbetare med tro och vision. Det behövs arbetare till hotell Pilgrimen, till kök, servering, städning, byggnation. Ett meningsfullt arbete tillsammans med kristna människor med vision. **VILL DU VARA MED?** Hör då av dig till oss! Tel 08-733 97 83

Vi räknar med att i nästa nummer av MR kunna presentera grundligt det arbete som nu tar sin början.

Kära missionsvän, hjälp oss bedja och verka för att den plats som Maranataförsamlingen på ett så förunderligt, mirakulöst sätt fått sig given i Stockholm, blir ett missionscenter i ordets rätta bemärkelse; en tillflyktsort för den vinddrivne och förföljde, till hjälp och frälsning. En stad på berget; ett vittnesbörd om den utgivande kärlekens revolutionerande makt!

Det är inte min avsikt att lämna någon utförlig redogörelse för Bibelns helgelse-lära, utan att visa på de heliga fotspår som Jesus lämnat efter sig i tiden. I evangelierna ser vi dem klart tecknade. Jesus är inte bara vår frälsare utan även vårt föredöme. Att vara en kristen är att vara en lärjunge. Och att vara en lärjunge är att lära av sin Mästare. Den som inte vill göra det har ingen som helst rätt att kalla sig kristen.

Hur förhöll sig Jesus till dem som hatade honom? Den frågan är aktuell, eftersom en kristen alltid får föraktare i denna värld. *"Det må vara lärjungen nog, om det går honom som hans Mästare."* Han gjorde dem så mycket gott han kunde. Då han i öknen gav de hungeriga skarorna bröd, var det säkert många med, som i hemlighet smidde planer på att röja honom ur vägen. Men Jesus gjorde ingen åtskillnad. Då korgarna bars ut blev ingen förbigången. *"Om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv honom att dricka."* Då vandrar du i Mästarens fotspår.

En uppgift för gudakärlek

Vi vet också, att Jesus inte bara behandlade fienderna som vänner, utan också av hjärtat älskade dem. Det förstår vi, då han kunde bedja för dem som spikade fast honom vid korset.

Att älska din ovän är en uppgift för gudakärlek. Det går inte för kött och blod. Men det är möjligt då Guds kärlek blir utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande. Som ett praktiskt råd vill jag understryka Jesu ord i bergspredikan. *"Bedjen för dem som förfölja eder."*

Den som beder för sin ovän börjar snart att älska honom. Bed för dem du har svårt att fördraga. Synes dig en oförrätt för svår att förlåta, så betänk hur mycket som blivit dig förlåtet av Gud. Då vi fått de tio tusen punden efterskänkta av Gud, skulle vi då inte villigt efterskänka vår nästa de hundra silverpenningarna?

Stefanus bad för dem som stenade honom. Han flyttade hem till Gud, medan

I

Mästarens fotspår

Att vara kristen är att vara lärjunge. Att vara lärjunge är att lära av sin Mästare.

Jesus gav skarorna mat utan att göra åtskillnad. Han dukade bord för trötta lärjungar, och tvådde deras fötter.

Jesus sökte ensamheten med sin himmelske Fader – och vårdade brödragemenskapen.

Vårt andliga liv beror av hur vi umgås med Guds Ord. Jesu fotspår visar alltid hän mot Ordet...

Text: MARIA ERIKSSON

han på sina knän bad Gud förlåta dem deras synd. Han vandrade i Jesu fotspår. Vi lever i en tid, då hatet härskar. Förlåtelse är ett okänt ord. Också bland Guds folk håller kärleken på att kallna. Det är ett tidstecken.

Tjänare behövs

Bland sina vänner var Jesus tjänaren. Han dukade bordet för trötta lärjungar på Gennesarets strand, och han tvådde deras fötter i nattvardssalen. Alla vill nog vara herrar, men vem vill vara den villige tjänaren?

Och ändå är det tjänare som behövs i Guds församling mer än något annat. Sådana som inte är rädda för extra besvär och aldrig har

räkning på de tjänster som görs för andra. Avundas inte dem som fått de uppmärksammade tjänsterna i Guds rike.

Var glad att Herren har givit dig en uppgift, även om den är aldrig så ringa. Det är trohet som Herrens ögon söker. Tacka Gud för slavtjänsten du fått. Men se till att du inte utför den med slavens knotande utan med barnets glada sinne, för annars går du miste om både välsignelsen och lönen.

Ensam med Fadern

Jesu fotsteg visar hän om att göra lärjungarna uppmärksamma på deras fel och hjälpa dem tillrätta med brister och ovanor. Vi kan bli så undfallande, att vi inte

vågar säga varandra ett varningens ord. Det är vi pliktiga att göra. Men vi får säga det som fäder och inte som andliga poliser. Vi må bedja om ett lämpligt tillfälle, om lämpliga ord och ett ödmjukt sinne. Då kan vi finna den felande.

Ofta sökte Jesus ensamheten med sin Fader. Hur ofta gick han inte före soluppgången eller efter dagens arbete upp på berget för att bedja. Låt oss vandra i hans heliga fotspår. Det är i enrum med Gud, vi rustar för striderna i livet. Det är där, vi får de nya vingfjädrarna och blir i stånd att leva vårt liv närmare himlen.

Inför alla viktiga val och inför alla avgörande strider bad Jesus mer än vanligt. Då du drager dig undan det larmande livet för att vara ensam med din Gud, då följer du i Mästarens fotspår. Från bönevrån går du aldrig besviken ut.

Ordet är ljuset

Gemenskapen är en välsignelsens källa vid vägen. Jesus värderade den högt och var rädd om den. Han gick till synagogan "såsom hans sed var", berättar evangelisterna. Det finns andliga värden och skatter i brödragemenskapen, som vi fåfängt söker någon annanstans.

Bli inte borta från de offentliga eller enskilda sammankomsterna utan verkliga förhinder. Tomas fick i åtta dagar ångra, att han inte var med den första gången, när Jesus kom till salen i övre våningen. Vårt andliga liv står i bestämt förhållande till hur mycket och på vilket sätt vi brukar Guds Ord.

Ordet är det ljus som lyser oss fram på vägen. Det är brödet som stärker vårt andliga liv. Ordet är domaren över hjärtats uppsåt och tankar och den läkande salvan för själens sår. Det är den varnande rösten, då vi håller på att somna, och den mäktiga handen, då vi håller på att tryckas mot jorden av livets bördor.

Jesu fotsteg visar hän mot Ordet. Så länge en kristen i lydnad brukar det, är han inom räckhåll för Guds Ande och skall bli bevarad.

NEW AGE

forts fr sid 11

alla anspelar på den stora *energiströmmen*, vars *vibrationer* eller *svängningar* är helbräddgörande i sina verkningar.

Den framlidne amerikansk-österrikiske läkaren och psykoanalytikern *Wilhelm Reich* (1897-1957), mötte för 40 år sedan en ström av motsägelser då han lanserade sina teorier om »orgon-strömningarna». Idag, en mansålder senare, är hans teorier i vissa New Age-kretsar upphöjda till vetenskap — väl tillvarataget av t ex »Orgonomi-W Reich»-centret i USA.

Fritjof Capra

Den mest läste och oftast citerade nu levande författaren inom New Age, är otvivelaktigt *Fritjof Capra*. Hans böcker »Fysikens Tao» och »Vändpunkten» är översatta till en mängd språk — och publicerade i miljonupplagor.

Den nu 50 år gamle Capra; kärnfysiker, systemteoretiker, framtidsforskare och författare, talar i sina böcker om »de slående parallellerna som existerar mellan *ny kännedom* i »den nya fysiken» och »Österns mystiska traditioner och världsbilder».

»En ny världsbild, ett nytt paradigma är under uppsegling», förkunnar Capra, »som en produkt av den nya kännedomen inom kvantfysik, parapsykologi och kärnforskning».

Capra kritiserar den traditionella fysiken för att splittra upp tillvaron, och hävdar att det som nu är viktigt är »att dra upp mer enhetliga linjer. Den newtonska världsbilden är föråldrad och för trångsynt — den nya världsbilden möjliggör en återförening av ande och materia, logik och intuition, religion och vetenskap».

Den omateriella helhetsprincipen gör människor till ett med varandra, och allt som existerar. »Den kosmiska liknelsen» är som här följer: »Allt = 1»

Capras »kosmiska medvetenhet» kommer kanske klarast till uttryck i *B Müllers*

bestseller »*Genom ljusmu- ren — ett kosmogram*».

»...Gud i urtillstånd, är tanke med oändlig hastighet. Urtanken är alltets genetiska källa. Gud är allt och allt är Gud. Du är Gud och Gud är dig...»

I sitt förord till boken berättar Müller att hon inte är författare av boken. Hon har bara ställt sin penna till en annans disposition: »Boken är skriven *genom* mig».

Också Capra hänvisar till utomjordiska inspiratörer till den medvetenhetsändring som ledde honom in i en fullständigt ny förståelse av kosmos. Det som tidigare hade varit vetenskapliga teorier, fick plötsligt under laboratoriearbetets gång en helt ny och mystisk dimension:

»*Jag såg* elementet och min egen kropps atomer ta del i denna kosmiska energibildning; jag *följde* dess rytm och *hörde* dess ljud. I det ögonblicket visste jag att det var dansen till Shiva, dansens gud, som hinduerna tillber.»

Det var denna »enhetsupplevelse» som för Capra senare har varit ett tvingande måste i hans försök att förena modern fysik och österländsk mystik.

Ekleticism

Svårigheterna med att ge en nykter och saklig analys av fenomenet New Age, ligger i rörelsens ekletiska och olikartade strukturer: olika grenar av rörelsen tar upp de lärosatser som just för deras särintressen synes tilltalande och riktiga. Och detta utan hänsyn till om dessa i sin förlängning kan komma i strid med varandra — oberoende om det är inom ett fackområde eller inom rörelsen som helhet.

Detta till trots: New Age arbetar målmedvetet för ett brobygge mellan traditioner som ofta har stått långt från varandra: — mellan det vetenskapliga, materiella förnuftet å den ena sidan, och tron, metafysiken och intuitionen å den andra.

Idén bakom idéerna

Det är lätt att mista översikten i den mängd av tankar, idéer och impulser som strömmar emot oss genom

New Age-rörelsen. Hur skall vi kunna orientera oss, så vi inte av ren ovetskap avvisar något äkta och värdefullt, eller tar upp idéer som visar sig bli direkt skadliga, för att inte säga dödande, på vårt andliga liv?

Det finns en nyckel som oftast öppnar för en rätt förståelse av tidens olika idéströmningar: *människosynen*.

Det är som om man griper själva kärnan i en kulturströmning om man griper tag i den människosyn den är utsprungen från. Antingen detta uttrycks i klartext eller om den vibrerar mellan linjerna i dessa olika uttryck. Detta gäller också för New Age-rörelsen.

I mötet med rörelsens människosyn möter vi vad jag vill kalla för *idén* bakom idéerna — en idé som verkar som en konvex samlingslinje, där New Age strömmar emot oss som den andliga enhetsrörelsen, monismen, som den trots allt utgör.

Människosynen

Jag har tidigare nämnt den animistiska-panteistiska verklighetsförståelsen som en av bärbjälkarna i New Age-bygget. Denna »allt i ett»-tanken bryter med bibelns lära på fundamentala punkter. Det finns ingen oklarhetens Atlantis-dimma, men ett majestätiskt härlighetssken runt bibelns skapelsepresentation: *I begynnelsen skapade Gud himmel och jord*. Från Skaparens hand stiger ljuset och firmamentet fram, och på Hans befallning bär jorden gräs och örter, och träden frukt — *var och en efter sitt slag*. Likaså djuren och jordens kryp. Till sin avbild skapar Gud människan, *skild från, och höjd över*, den övriga skapelsen. Till man och kvinna skapade han dem.

Allt är inte ett, som man påstår, utan en *mångfald* och *olikhet* som vi kan läsa om redan på bibelns första blad.

Den panteistiska föreställningsvärlden att »Gud är allt och människan är Gud» är inte en »müllersk» säregenhet, men ett grunddrag av de flesta New Age-rörelsens olika organisationer, när det gäller deras

människosyn.

Skillnaden mellan ont och gott, rätt och orätt, är starkt nedtonat inom New Age. Och ordet »synd» i den bemärkelsen att det handlar om natur och missgärningar som skulle skilja människan från Gud, finns knappt inom rörelsens olika läror eller i dess litteratur.

Syndabegreppet

»Synd» inom New Age är snarare att människan ännu inte har kommit till insikt om sin egen gudomlighet eller sina oändliga potentialer för självförverkligande. Frälsningsvägarna — eller teknikerna, är således till för att öppna för denna gudomsförståelse.

Hos den ockulta organisationen *Summit Lighthouse* är »kommunism» och »synd» synonyma begrepp. Organisationens obestridda ledare är idag, efter mannens död 1973, *Elisabeth Clare Prophet*. Hennes visioner bygger på en inre stämma identifierat som mästaren El Morya. Det är hierarkiet som (i likhet med Blavatsky/Bailey) är det centrala hos Prophet. Mästarna har den dominerande platsen i deras ockulta mytologi. Samtliga mästare tillhör *Det stora Vita Broderskapet*. Broderskapets huvudintention är att utveckla ett nytt samfund på jorden. Demokratin tillhör den gamla tiden, den nya tidens New Age's system är *gudsstaten*, och mästarna är särskilt upptagna av att genomföra detta system i en modellstat, nämligen USA.

I inledningen till boken »The Great White Brotherhood in Culture, History and Religion of America» (som är en samling budskap som Clare Prophet fick under en stor konferens som Summit Lighthouse arrangerade år 1975) heter det: »...så som det blev Gautama Buddha ålagt att visa Buddhas väg som alla en gång må gå, så blev Amerika utvalt av den kosmiska hierarki som kallas det Stora Vita Broderskapet till att vara den nation där den gudomliga mandalas blåkopia av varje nation skulle fullbordas...»

USA har alltså fått sig tilldelat en helt sakral roll, en-

ligt Clare Prophet, medan synden — den ideologi som Broderskapets fiende har skapat — är följaktligen den samma boken »Världskom-munismen... som inte för-står detaljerna och nyanser-na i den kosmiska lagen.»

När bibeln talar om synd, är det inte en beskrivning av en politisk idé eller en anklagelse av en mänsklighet där-för att den inte förstår sin egen fullkomlighet. Synd, säger Guds Ord, är orättfär-dighet och brott mot Guds lag. Synd är också männi-skans inneboende onda na-tur som skiljer det från gudsgemenskapen. Männi-skan är inte bara förlorad genom vad hon gör, men ge-nom vad hon är — därför är gärningarnas väg till fräls-ning en omöjlighet. Skall människan frälsas måste hon födas på nytt.

Människan är inte en po-tentiell gudom, utan ett vren-dens barn. Andens uppgift är att leda henne till insikt, inte om hennes tillräcklig-het, utan ofullkomlighet. Att tro sig äga gudomslighet har sitt upphov i syndafallet. Hon har blivit förförd och be-dragen av den Lucifer, som själv hade fallit på grund av sitt högmod, genom orden: »...I bliven såsom Gud», »...jag vill göra mig lik den Högste.» (1 Mos 3:5 och Jes 14:14)

Synd är att inte tro på Je-sus och motta den förso-nig Gud erbjuder, genom Sonen, till hela mänsklighe-ten: »Jesus Kristus, som är rättfärdig; och han är förso-ningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens.» (1 Joh 2:2)

Död — och därefter dom

Reinkarnation, den hinduis-tiska tanken på själavand-ring som i utgångspunkten bar en uppenbar negativ laddning, har i New Age kommit i en ny och positiv tappning. Karmas lag är ing-en hotelse, utan en lysande möjlighet till att finna sin rätta identitet och dyrka sitt gudomliga Jag.

Skulle något misslyckas i detta livet, ges det alla nya chanser i det kommande. Bi-beln talar inte om nya möj-ligheter på den andra sidan av tidens tröskel. »Det är

människan förelagt att en gång dö, och sedan dömas.» (Hebr 9:27)

Jesus undervisade om li-vets dubbla utgång: »den väg som för till förtappel-sen» och »den väg som för till livet», och han presente-rade sig själv, inte som ett alternativ bland många, ut-an som den enda och abso-luta möjligheten: »Ingen kommer till Fadern utom ge-nom mig.» (Matt 7:13-14 och Joh 14:6)

Kristusbilden

Bibeln talar om »en annan Jesus», »en annan ande» och »ett annat evangelium.» (2 Kor 11:4)

Frågorna är lika aktuella nu som förr: »Vem säger fol-ket Människosonen vara?» och »Vem sägen då I mig va-ra?» (Matt 16:13-14)

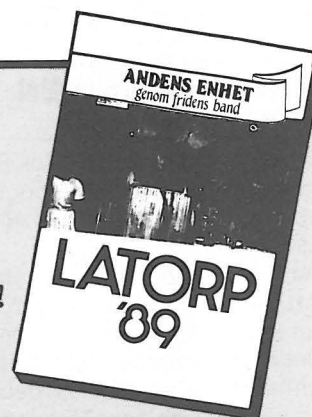
Den Kristuspresentation en människa eller en rörelse står för, uppenbarar det mesta av dess andliga subs-tans, då just Kristusbilden nödvändigtvis vill forma bå-de nuet och staka ut kursen för framtiden. Skriften talar om att bekänna att Jesus är Kristus (1 Joh 4:2) Inom New Age-rörelsen möter oss ett uttalande av Kristusbekän-nelser:

Kristus är allt från adept till healer, från magiker till avatar, från trollkonstnär till yogi — anpassad och for-mad allt efter de olika rörel-sernas behov. Kristus är jor-dens aura — och han är framför allt, som förut nämnts, den opersonliga »kraften», som också öpp-nar vägen för var och en till »att bli en Kristus».

»Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', el-ler: 'Där är han', så tron det icke. Ty människor som fal-skeligen säga sig vara Mes-sias skola uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra stora tecken och un-der, för att, om möjligt, för-villa jämväl de utvalda. Jag har nu sagt eder det förut», var Frälsarens ändetidsbud-skap till sina lärjungar från Oljebergets topp. (Matt 24:23-25) »Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven andarna, huru-vida de äro av Gud; ty mån-ga falska profeter hava gått

forts sid 34

Sommar-konferensen på KASSETT till självkostnadspris!

Hade du inte möjlighet vara med under sommarkonferensen i Latorp? Eller var du där, och önskar lyssna igen, och för-medla vidare till någon annan vad du hörde — här finns möj-lighet beställa alla konferensens möten på kassett:

30:—/möte

(de flesta inspelade på två kassetter)
Hela konferensen (25 möten) 750:—

Lörd 15/7	☐ 19.00	Inledningsmöte
Sönd 16/7	☐ 11.00	Församlingens hemlighet inför Jesu tillkommelse A Imsen
	☐ 15.00	Missionsmöte I Rodriguez, P A Imsen
	☐ 19.00	Väckelsemöte A Imsen leder Predikan J E Hafsaahl
Månd 17/7	☐ 11.00	Information om Ballstallund
	☐ 15.00	Om påvens besök i Norge A Imsen och syskonen i Norge
	☐ 19.00	Väckelsemöte G Andersson leder M Strömmare o P A Imsen talar
Tisd 18/7	☐ 11.00	Esters bok J E Hafsaahl
	☐ 15.00	Mission, syskon från Dom. Rep.
	☐ 19.00	Väckelsemöte A Imsen leder — flera vittnen
Onsd 19/7	☐ 11.00	Ekumenik I A Imsen, G Andersson, J E Hafsaahl, P A Imsen
	☐ 15.00	Ekumenik II A Imsen, I Rodriguez
	☐ 19.00	Väckelsemöte M Eliasson leder F Jacobsson vittnar
Torsd 20/7	☐ 11.00	Andens enhet genom fridens band G Andersson
	☐ 15.00	I o B Rodriguez vittnar
	☐ 19.00	Väckelsemöte P A Imsen leder, ungdomar vittnar. M Strömmare, K Hägerman, R Widén
Fred 21/7	☐ 11.00	Väckelsekristna föräldrars ansvar inför Jesu tillkommelse A Imsen
	☐ 15.00	Pilgrimsskolan i Norge A Imsen o J E Hafsaahl
	☐ 19.00	Väckelsemöte A Imsen leder. Mödrar i hemundervisning vittnar
Lörd 22/7	☐ 11.00	Andens enhet (Ef.) K Hägerman
	☐ 15.00	Rätt kunskap A Imsen o F Örtengren
	☐ 19.00	Väckelsemöte P A Imsen leder A Imsen talar
Sönd 23/7	☐ 11.00	Fördolt liv i Gud J E Hafsaahl
	☐ 15.00	Missionsmöte, dominikanska syskon, A Imsen
	☐ 19.00	Väckelsemöte A Imsen, G Andersson, P A Imsen Vittnesbörd

Kryssa för de möten du vill ha, eller ange om hela konferensen önskas.

Namn: _____

Adress: _____

Tel: _____

MRM, Box 20134, 161 02 Bromma, Tel 08-733 97 83

KYRKOEKUMENIKEN

forts fr sid 5

deutgjutelser, borde det väckelsekristna frälsningsbudskapet få högsta prioritet i gudstjänstliv och i övrig kristen verksamhet.

Det är tid nu mer än någonsin tidigare, att evangeliskt ge ord och form åt de utomordentligt sensationella och aktuella varningsrop, som förtätar atmosfären omkring oss. För den kristna församlingen och dess förkunnare borde allt annat få underordna sig denna realitet. Men var finns det någonting av dessa uttågs- och uppbrottssignaler i det program svensk kristenhet samlas omkring i Örebro, sensommaren 1989?

Detta vet, bättre än de flesta, pastor Sven O Svensson. Hur vågar han då, tillsammans med andra, med allkristna navigeringsmetoder lättsinnigt lotsa ut det folk han är satt att leda, på ekumeniska äventyr som han vet kommer att sluta med förlisning och katastrof för alla dem som godtroget embarkerade lyxfarkosten Eokumene?

DEN EKUMENISKA världsrörelsen har med sina många globala förgreningar en av sina främsta förutsättningar i en sekulariserad teologi, där rationalism och liberalism gett kristendomen ett väsentligt nytt innehåll och gjort kristenheten allt mer samtidspräglad.

Nya bibelöversättningar och förment vetenskapliga tolkningsmetoder anpassade till folkmajoriteten, underminerar snabbt bibeltron. Ekumeniken gör kyrkan folkligare och gemenskapsformerna enklare, hjärtligare och mindre påträngande; där alla kan delta och trivas. Ekumeniska stormöten blir på en och samma gång en slags riksdag och folkets park med religiösa förtecken, minimal kristen substans och utslätad profil.

Ordföranden för Ö-89:s lokalkommité försäkrar att programutbudet är variationsrikt »där olika uppfattningar och smakriktningar kommer till tals», och dessutom »ett stort arbetsmöte, där vi tillsammans får bearbeta de verkligt stora samhällsfrågorna». Detta är språkförbistring och dubbla budskap.

I detta faktum ligger både styrkan och svagheten hos den synkretism, som på en och samma gång söndrar och förenar. Denna ekumenik, med dess humanism och sociala aktivism kan möjligen fungera som ett bräckligt politiskt instrument för mellanfolklig utjämning och rättvisa. Den vill ju vara en radikal reformrörelse med inom-världsliga handlingsprogram och mål.

Den moderna ekumenikens portalfigur, ärkebiskopen Nathan Söderbloms storslagna plan var att »man ej skulle i första rummet diskutera trosfrågorna, utan samla sig kring arbete för broder-

skap bland folken, kristna principer i samhällslivet och skapandet av ett gemensamt organ för det kristna samvetet.» Anslaget var tidsmässigt välfundnet och normgivande för kommande enhetssträvanden. Men såsom en apostolisk samlingsrörelse på väg mot urkristna gemenskapsideal via provisoriska övergångsformer, är denna avkristnade enhetsmodell utan himmel och helvete odramatisk, verklighetsfrämmande och helt omöjlig.

I VÅRT LAND ARBETAR sig kyrkoekumeniken fram genom många centrala och perifera organ på riks- och lokalplanet. Tiden står verkligen inte stilla, och utvecklingen pågår metodiskt och periodvis mycket framgångsrikt. Det traditionella motståndet uppluckras, den aktiva anti-ekumeniken passiviseras, med påtagliga attityd- och frontförändringar som konkreta resultat i de mellankyrkliga relationerna.

Elim, Saron, Sion, Betel och Filadelfia, samt andra, tidigare mycket vanliga namn på de väckelsekristna församlingarna, försvinner, tillsammans med deras lika vanliga lokalbeteckningar missionshus, bönehus eller kappell, och ersättes genom utvecklingens egen gång med det förfinade »kyrka», såsom Korskyrkan, Pingstkyrkan, Citykyrkan, Missionskyrkan, etc.

Dessa den nya tidens sakrala kyrkobyggnader med tydliga tendenser till allmänkyrkliga ordningar, med ordinerade pastorer i ämbetsdräkter för gudstjänstfirandet där spontant lekmannainflytande förkvävs, är en annan sida av ekumenikens paradoxala mästerverk. Studieförbund och predikantseminarier är den ekumeniska modernismens plantskolor.

Ekumenikens strategiska mål är klart fastlagt sedan decennier tillbaka. Temporära misslyckanden har inte gjort att planerna skrinlagts, utan fastmer gett förberedelserna för ett nationellt kyrkoråd ny näring genom aktuell grepp på enhetsproblematiken.

Experiment och dialoger leder sakta men säkert fram till en gemensam gudstjänstordning — en gemensam psalmbok finns ju redan — så att den gudstjänstfirande församlingen inte, såsom under det ekumeniska riksmötet i Västerås 1977, tvingas ut på gräsbacken med ett halverat nattvardsbord för att praktisera interkommunion med ett intercelebrerande prästerskap.

De kvardröjande resterna av otidsenliga restriktioner, och protestliknande skenmanövrar för att hävda samfundsprofilen och avleda väntade interna antireaktioner från de egna leden, har idag närmast kuriositetsvärde i det ekumeniska umgänget. Det är ju för övrigt modernt och helt i sin demokratiska ordning att ekumenikens egen gud lojalt böjer sig för det stora flertalet av

myndiga människor i en övermodig och en progressiv kristenhet.

EKUMENIKEN ÄR ETT nygammalt fenomen, väletablerat och aktat med utomordentlig kapacitet att initiera och styra processen från fri och oberoende väckelsekristendom till samhällsintegrerade och statssubventionerade kyrkblock. Väckelserörelsernas historia i vårt eget land, inklusive pingströrelsen, är en mycket tragisk bekräftelse på detta konstaterande.

Tragiken slår över i komik, då verkligheten förfalskas och förvrängs av ett yttre bländande sken. Anpassningsförmågan är däremot kameleontlik. Ekumenikens *verkliga* karaktär förändras nämligen inte, vare sig av karismatiska impulser eller teologiska betänkligheter.

Ekumeniken kämpar för kyrkornas existens. Med omåttlig aptit slukar den allt levande utan några hämningar, och träder maktfullkomlig fram med sina universella anspråk. Nya initiativ för panikartade sammanslagningar av tynande samfundsspillror, gör ekumenikens teologiska enhetsfraser löjliga. Kyrkornas företagsdoktorer tar till de beska mediciner, som den ekonomiska situationen kräver. De är prognosmakare inom maktcentra man vanligtvis inte sammankopplar med kristna ideal och aktiviteter, som i verkligheten bestämmer manövrutrymmet i det ekumeniska framtidsperspektivet.

Helt andra lejon stimulerar eller dämpar de fria marknadskrafterna. Statsmakten balanserar fortfarande i någon mån deras framfart och verkningar. Kyrkorna är för sin existens undantagslöst beroende av ekumeniken som ett centralt och nödvändigt instrument för att följa upp och vidmakthålla den religiösa sektorns intressen i detta vidlyftiga och konkurrenshårda maktspel om ekonomi och opinionsandelar. För övrigt är det väl inte vedertaget att de ekonomiska intressena medger någon inblandning av den fattige snickaren från Nasaret i viktiga ekonomiska transaktioner. Den mäktige och kapable Mamon har vilja och världsliga resurser för sådana specialuppdrag i profana och religiösa sammanhang.

PÅ DET IDEELLA och religiösa planet pågår dops-, nattvards-, kyrkoordnings-, ordinations-, isolerings- och sekttråtor och -diskussioner. I och för sig är inte något av detta som sker på vägen till enhetskyrkan ointressant eller betydelselöst, och det är säkerligen av allmänt intresse att få veta hur kyrkorna anger sina positioner i relationerna till varandra och till samhället. Det förbereder och hjälper naturligtvis

AKTUELLARE ÄN NÅGONSIN!

Det är nu tio år sedan lagen om förbud mot aga togs i Sverige, som första land i världen. Man ville göra gällande att denna lag tjänat som progressivt exempel för andra länder.

När ARNE IMSEN gav ut boken "*Kärleksfull aga eller kränkande misshandel*" och även i närradio framförde samma åsikter som i boken, blev han åtalad och fälld. I Sverige får man inte uppmana föräldrar att praktisera vad bibeln lär i uppfostringsfrågor.

Vi behöver bara undersöka skolsituationen idag, för att konstatera att förbudet mot aga inte gjort barnen snällare eller mindre våldsamma. Lärarna flyr från skolorna, en elev anmäldes nyligen för misshandel mot en lärare, osv. Var ligger felet?

Skaffa denna analytiska och informativa bok, med både fakta och prognoser — ur profetiskt perspektiv.

NÅGRA BOKRUBRIKER:

- Nya lagar
- Ett angiverisystem
- Den pålitligaste kunskapskällan
- Den förädlade smärtan
- De verkliga bovarna
- En onödig och skadlig lag
- Väckelsekristendomens uppgift
- Den övergripande rätten
- Rehabilitera familjeinstitutionen
- Uppbrott och uppgörelse

Ordertel: 08-98 28 10 Inform tel: 08-98 56 83 Adress: Box 20134, 161 02 Bromma

Pris 52:—kr
(+ porto)

VÄCKELSEKRISTEN FRONT
EN DIVISION AV NYA PILGRIMSTJÄNST

de redan kringskurna kyrkorna med anpassningen till den bistra praktiska och ekonomiska verklighet som fortgående och enväldigt förändrar den värld vi lever och verkar i.

Debatter och dialoger på expert- och lekmannanivå, gudstjänster och manifestationer, samt karismatiska upplevelser och socialetiska engagemang, kyrkovandringar och processioner, gemenskapsmåltider och lovsånger är uppfordrande, spännande, uppbyggande, och gör tillvaron mera glämlös. Men skall kyrkorna kunna fungera som tjänande organ åt det nuvarande samhället, måste de göra sin religion till bundsförvant med de starka krafter som *utanför* och *oberoende* av alla religiösa symbolvärden och all ekumenisk festivitas, bestämmer deras villkor.

Ekumenik för ekonomins skull, ett övergripande faktum också policyfrågor måste underordna sig. De ekumeniska eller, i den mån de fortfarande existerar, antiekumeniska stämningarna och spänningarna, behöver inte längre *teologiskt* motiveras. Det som är skönt, framgångsrikt och nyttigt, är riktigt. Problemet ligger på ett annat plan och är möjligen semantiskt, ty det kan ha sina svårigheter att för kristna med exempelvis en fundamentalistisk tradition, översätta den reella verkligheten i trovärdiga termer, så att de blir erkända som andliga verkligheter i kontinuitet med urkristen väckelse- och bibeltro.

För de mer reserverade eller kritiska elementen, tarvas andra lösenformler. Med beundransvärd skicklighet, formuleras sådana paroller och fältrop. Det furstliga och klassiska uttalandet att först samlas omkring detsom *enar*

och lämna det som *åtskiljer*, är väl en sådan trollformel som paralyserar och befriar från analys och självprövning. Historiskt och profetiskt är nämligen den ekumeniska rörelsen förankrad i det forntida Babel och ett framtida Babel.

DET ÄR NATURLIGTVIS i allra högsta grad anstötligt och förgelseväckande att påstå att bildade och förtroendeingivande samfundsledare med olika officiell status inför allt folket, medvetet skulle *vilja* eller ha något intresse av att *förfälska* verkligheten med sin professionalism och religiösa terminologi.

Förmodligen är det mesta av det de säger *deras* sanning, *näringslivets* sanning och *kyrkornas* sanning eller det övriga *samhällets* sanning, och de redovisar kanske mer uppriktigt och ärligt än andra makthavare inom andra områden, sin sektor av det samhälle de avnärmar och betjänar. Samtidigt är det helt uppenbart att dessa representanter stundtals ganska ensidigt marknadsför sina gemensamma gruppintressen med den moderna reklamens manipulerande metoder. Sådana är nämligen spelreglerna för alla etablerade i samexistensen i det pluralistiska datasamhället.

Kyrkorna tävlar ingalunda på egna villkor eller har tilldelats plats på åskådarläktaren. Tvärtom! Kampen har hårdnat och kyrkorna måste rusta sig. Egentligen är ju ekumeniken mer ett resultat av konkurrensen om de ekonomiska resurserna än kampen för den tro som en gång för alla överlämnats åt de heliga. Skatte-, avdrags-, och bi-

dragspolitiken är rätt utnyttjad effektivt i instrument i ekumenikens tjänst, varför striden också måste utkämpas på *det* planet.

I EKUMENIKEN ÅTERSPEGLAS sålunda det övriga samhället, varför det ter sig ganska logiskt att påstå, att kyrkornas framtid inte på något avgörande och bestående sätt påverkas av traditioner, trosbekännelser och organisationsformer. Lika odogmatiskt som Volvo och Asea, tvingas kyrkorna underordna sig kapitalets hårda och osentimentala villkor om de överhuvudtaget skall överleva som kyrkor och Kyrka. Den ekonomiska situationen kommanderar fram rationaliseringar i samhällets offentliga sektor, organisationer, näringsliv och kyrkor lika hänsynslöst.

Enheterna blir färre och större. Tröghetsmomentet är av naturliga skäl större i folkrörelserna och i kyrkorna, men utvecklingen är på gång, och accelererar med samhälleliga subventioner, och det icke föräktliga karismatiska energitillskottet från pingströrelsen, fram mot ekumenikens slutmål: *Enhetskyrkan med totalt mamonsvälde*.

Men då det målet nåtts, är Jesu Kristi församling borta — eller hemma. Ty hon vare sig skapas av mans vilja, eller formas och styrs av ekonomiska lagar eller marknadskrafter, utan föds och drivs av Anden genom Ordet, och är fri och oberoende i vaksam beredskap och förväntan utanför alla tidens religiösa och profana läger.

M A R A N A T A !

NEW AGE

forts fr sid 31

ut i världen. Därpå skolen I känna igen Guds Ande: var och en ande som bekänner att Jesus är Kristus, kommen i köttet, han är av Gud; men var och en ande som icke så bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den anden är Antikrists ande, om vilken I haven hört att den skulle komma, och som redan nu är i världen.» (1 Joh. 4:1-3)

»Ty många villolärare ha va gått ut i världen, vilka icke bekänna att Jesus är Kristus, som skulle komma i köttet; en sådan är Villoläraren och Antikrist.» (2 Joh 1:7)

Antikrist

När Benjamin Creme presenterar »Kristi återkomst», i boken »The Reappearance of the Christ and the Masters of Wisdom», gör han det på följande sätt: »En dag, mycket snart, när tillräckligt många människor reagerar på hans närvaro och energi, ska Kristus låta sig upptäckas... Han skall uppenbara sin sanna status och bli inbjuden att tala till världen genom radio och TV. Världens radio- och TV-nätverk skall bli sammankopplat, och han skall visa sig för, och vända sig till hela mänskligheten. För att mentalt överskugga hela mänskligheten vill han samtidigt komma i kontakt med alla människor överallt, och vi skall höra hans ord på vårt eget språk när det stilla dyker upp i vårt inre.»

Det måste också tilläggas

att Creme nu, 1989, hävdar att ett amerikanskt TV-team för två år sedan gjorde en intervju med Kristus — en upptagning som i förväg är förvarad på ett hemligt ställe och som skall sändas »när tiden är inne».

Vi skall vara försiktiga med att utpeka Antikrist, men den antikristliga anden är helt uppenbar i Cremes framställning. Vi märker för det första »Kristi» återkomst genom ett globalt TV-nätverk, samt hans mentala »överskådning» av hela mänskligheten, två ting som enligt Creme skall göra att han omedelbart skall bli accepterad som världens frälsare.

Vi skall komma ihåg att Creme inte är en paranoid person som rymt från ett av världens sinnessjukhus. Det är en person som har gott anseende bland många av vår kulturs framstående personligheter, men han talar ju också å en stor och livskraftig rörelses vägnar: Bara i USA räknar man med att 15 till 20 miljoner människor på ett eller annat sätt är anslutna till en New Age-organisation. Det är därför skrämmande att se den uppenbara likhet Creme's Kristusprofetia har med bibelns Antikristprofetior.

I Uppenbarelsesboken 13, möter vi ett mäktigt djur som stiger upp ur havet. Vi känner igen profeten Daniels beskrivning av de olika världens uppkomst (det babyloniska, medio-persiska, det grekiska och det romerska) på djurets utseende, och det bär i sig alla

Bobby Jean Merck talade i Uppsala 1986 över ämnet "Ni är gudar". Hon uppfordrade åhörarna att "aktivera gudomen i sig" — parallellen med New Age är uppenbar!

världens styrka och makt. Från att ha varit sårat till döds, får djuret (riket) igen sin styrka.

Det finns knappt någon bibeltolkare som inte härser ett återuppståndet romarrike.

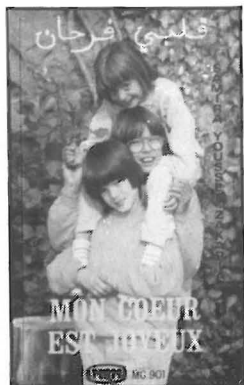
Djuret har också ett personligt genus: han, Antikrist. Genom ett annat djur (anti-anden) förberedes hela jorden mentalt för hans an-

komst, och genom undergåringar förförs en mänsklighet till att mottaga denne som sin frälsare.

När Paulus talar om uppenbarelsen av »syndens människa» i förbindelse med vår Herre Jesu Kristi ankomst, ger han sina trofränder ett tidens signalment: »...och han ger sig själv ut för att vara Gud.» (2 Tess 2:4)

MRM

Orderadress: Box 20134, 161 02 Bromma

**SAMIRA
YOUSSEF
ZAKARIA**
sjunger
barnsånger
på franska
och
arabiska

**ULLA
CHRISTEN-
SEN**
If från
jordlivets
natt

Ulla Christensen
**IFRÅN
JORDLIVETS
NATT**

ARNE IMSEN sjunger med församlingen

LIVE-inspelningar

Övriga inspelningar:
KB 118

Det gamla evangeliet
KB 116

Vilken Gud vi har
KB 115

O, du Guds käre son
KB 112

Och jag skall stämma in
i sången
KB 111

Anden har sänt oss bud

Konferenssången från
LATOP

65:- + porto

65:- + porto

Romarriket — igen

New Age-rörelsen är ingen dyning, utan en flodvåg som snart ska mynna ut i en idé-ocean. Det är också »upp ur havet» som djuret i Uppenbarelsesboken stiger.

I profetordet är vi tillbaka till Romarriket. I ande och tanke representerar New Age samma synkretistiska hållningar som vi tidigare har sett som dominerande i det tidigare riket: Cirkeln är slut.

New Age-kristendom

I profetordet möter vi inte bara ett *djur*, utan också en *kvinn*a (Upp 17 och 18). Kvinnan är anti-bruden, en avfallets motsvarighet till den sanne gudens församling — en kristenhet vänd mot världen. Den närbild vi ser i Ordet mellan djuret och kvinnan, möter vi idag mellan den ockulta New Age-vågen och kristenheten, representerad av den katolska ärkeskåpan, och också genom alla hennes döttrar. Uttrycket New Age-kristendom är dessvärre inte en meningslös fras, utan har reell substans.

Den människosyn jag ibland möter inom den s k »härlighets- eller framgångsteologin», är på väsentliga punkter skrämmande nära det jag möter inom New Age.

I T L Osborns bok »Vad tjänar överflöd till?» sätter Osborn likhetstecken mellan det att bli frälst och att »bli inkopplad i en ny energi». Den nya kraften gör oss, enligt Osborn, till »Guds partner».

Predikanten Jon Osteen kan i sin bok »*Regera som kung i livet*», presentera det fristående frälsningserbudet »att öka koncentrationsförmågan från 30 till 60 procent», — och förklarar människans nyupptäckta ställning med orden: »...vi har makt till att själva bestämma vårt öde».

Garanten för gudomlig framgång och succé, *Ken- net E Hagin*, ger sina medarbetare en »sesam öppna dig-nyckel» i boken »Hur du kan bli ledd av Guds Ande»: »Innan jag blev född på nytt, klarade jag mig knappt igenom examen... Egentligen skulle jag ha blivit underkänd... Men efter det jag blev född på nytt, fick jag bästa betyg hela tiden, och det utan att jag tog med böcker för att göra läxor».

När man från en kristen talarstol blir uppfordrad att »aktivera gudomen i sig», eller som *Bobby Jean Merck* 1986 talade över ämnet »Ni är gudar» på Livets Ord i Uppsala, är väl förbindelse-linjen in i New Age uppenbar.

I »positiv thinking-teologi» är det inte heller svårt att se dragen av likhet med vissa psykotekniker; än om det är ovisst om detta stod klart för *Norman Vincent Peale* då han gav ut boken »Var positiv — lev lyckligt!»

Robert Schuller, mannen bakom Kristallkatedralen i Los Angeles, talar däremot om sin frälsningsundervisning som en teknik.

Emanuel Swedenborg

Också i Skandinavien är

New Age-rörelsen på framväxt, både som en alternativ miljöpolitisk rörelse och som en rent ockult företeelse. Den sistnämnda delen av rörelsen har sitt eget kanoniserade helgon i den svenske filosofen och teologen *Emanuel Swedenborg* (1688-1772). Hans lära om *anima* eller den *gudomliga gnistan* har sina helt klara förbindelser tillbaka till *Rosenkreuzer-rörelsen* och *Tempelherreorden*.

Swedenborgs utprovningar av olika trancetillstånd, där han uteslöt den vakna delen av medvetandet, och därmed öppnade för kosmiska visioner och uppenbarelser, är idag populära studieämnen, långt utanför den lilla ockulta sekten, som numera existerar inom det swedenborgska kyrkosamfundet, och idag har uppnått en lika stor popularitet som William Blake, August Strindberg och Helen Keller, när de en gång påverkades av väckelsen.

Skriften på väggen

Vad är då grunden till att en rörelse som New Age kan få sådan framgång, och det mitt i en del av vår värld som kan peka på kristna traditioner långt tillbaka i historien? Eller mer personligt: Hur kan den få framgång här i Norden, där den procentuella andelen av befolkningen som tillhör ett eller annat kristet kyrkosamfund kanske är högre än någon annan plats på jorden?

Jag började med att peka på den andliga situation som rådde i Romarriket då

mysteriereligionerna från öst började att flytta sig västerut. Den »gamla gudeläran» hade för de flesta blivit död och meningslös rutin — en traditionsapparat som haltade fram, mer på grund av tröghetslagen, än som ett resultat av nytt tillfört drivmedel: En religion med oförmåga att bemöta det andliga behovet som fanns i tiden.

Ser du skriften på väggen över vår tids ljumma vane-kristna?

Jesus sa så här: »*I ären jordens salt; men om saltet mister sin salta, varmed skall man då giva det saltä igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.*» (Matt 5:13)

Det är den kraftlösa kristendomen som öppnar vägen till den ockulta österländska vågen, för de olika alternativrörelserna — och för en rotlös härlighetsteologi, vars kännetecken är ett ändamålslost sökande efter själiska manifestationer.

Det evangelium bibeln presenterar är och förblir en sann motkultur; väsensskild från alla former av religionsyttringar.

Livet med Jesus, om det levs så brinnande som Skriften säger, är nödvändigt, borde i sig rymma all den värme, spänning och dramatik som gör det meningsfullt — och som kan mätta varje behov av gudsnärhet och faderlig omsorg.

»*Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg!*» (Matt 5:14) Herre, hjälp oss därtill! Amen.

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium

Övriga inspelningar:

- KB 117**
Isak och Rebecka
- KB 114**
Kristus lever
- KB 110**
Varför bygger du Noa en båt
- KB 106**
Jesus är vägen
- KB 102**
Pilgrimens längtan

85:- + porto

Jag beställer:

Kassetten namn:

Antal:

.....

.....

.....

.....

.....

Namn:

Adress:

CHRISTINA har även sjungit in på norska, engelska och spanska

Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom.

Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade.

Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå;

Sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren.

Så trösten nu varandra med dessa ord.